

Honger en dorst naar herleving

Gebed voor herleving en
een passie voor zielen

Dit boekje is een samenvatting van het boek
'Passion for souls' door Oswald J. Smith

Honger en dorst naar herleving

Gebed voor herleving en een passie voor zielen

Eerste druk september 2007

Tweede, naar het Engels herziene druk november 2007

Oswald J. Smith

Honger en dorst naar herleving

@ Stichting HeartCry - 2007

Vormgeving: Mariette Wilgehof

ISBN 978 90 9022434 3

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een
geautomatiseerd gegevensbestand, of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige
wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door
fotokopieën, opnamen of op enig andere
manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Honger en dorst naar herleving

Gebed voor herleving en
een passie voor zielen

Dit boekje is een vertaling
'Passion for souls' van Oswald J. Smith

Vertaald uit het Zuid-Afrikaans
door Peter Baan

Uitgave van:

Inhoudsopgave

Aanbeveling

Hoofdstuk 1

De uitstorting van de Heilige Geest

Hoofdstuk 2

De verantwoordelijkheid voor herleving

Hoofdstuk 3

Worstelen om zielen

Hoofdstuk 4

Kracht uit de hoogte

Hoofdstuk 5

Zondeovertuiging

Hoofdstuk 6

Hindernissen voor herleving

Hoofdstuk 7

Geloof voor herleving

Hoofdstuk 8

Honger en dorst naar herleving

Aanbeveling

‘Honger en dorst naar herleving’ is gebaseerd op de Zuid-Afrikaanse vertaling van het in het Engels (de moedertaal van Oswald Smith) verschenen boekje ‘The revival we need’. De tweede druk is in grote lijnen vergeleken met de oorspronkelijke Engelse tekst en op sommige punten aangepast.

De titel van dit boekje van Oswald J. Smith, ‘Honger en dorst naar herleving’, vertolkt het vurige gebed van veel gelovigen die verlangen naar herleving. In tijden van geestelijke duisternis en dode orthodoxie zijn er altijd weer kinderen van God die ontevreden zijn met die situatie in hun kerk en gemeente. De geestelijke lauwheid en ingezonkenheid doet hen samen met andere toegewijde gelovigen over de gehele wereld – zonder ophouden – naar de Heere uitroepen: *‘Zult Gij ons niet weder levend maken, opdat Uw volk zich in U verblijde?’* (Psalm 85:7).

Dit gebed wijst ons de juiste weg. Het is de Heere God alleen die nieuw leven kan brengen. Alleen een door God gewerkte herleving zal uiteindelijk de harten van predikanten, kerkenraadsleden, gemeenteleden en wereldse mensen totaal veranderen en in vuur en vlam zetten.

Toch moeten we beseffen dat de Heere een herleving schenkt in antwoord op het geroep van Zijn kinderen. Er staat immers in Jakobus 4:2: *‘Jullie ontvangen niet, omdat jullie niet bidden.’* Zo heeft Oswald J. Smith dit ook verstaan. Geen opwekking zonder gebed!

De schrijver haalt in dit boekje diverse opwekkingspredikers aan uit de kerkgeschiedenis. Theologisch gezien kunnen we ons niet voor de volle 100 procent achter elk van deze aangehaalde predikers scharen. Dat hoeft ook niet. Het boekje biedt zoveel belangrijke lessen, dat we toch denken dat het van grote waarde kan zijn in een tijd waarin we op zoek zijn naar antwoorden. We stuiten binnen de kerkelijke context immers op vragen als:

- Wat is de oorzaak van de kerkverlating, die zich nog steeds doorzet?
- Wat is de dieperliggende problematiek van de godsdienstige ingezonkenheid?
- Waarom is er zoveel geestelijke lauwheid onder Gods kinderen?
- Hoe komt het dat we zo'n gering aantal bekeringen waarnemen?
- Hoe komt het dat mensen een kerkbank kunnen verslijten en toch onbekeerd blijven?
- Waarom zijn er zo weinig bidstonden en waarom worden deze zo slecht bezocht?
- Waarom hebben veel predikanten last van een burn-out?
- Hoe komt het dat veel predikanten een krachteloze bediening hebben?

Als u dit boekje biddend leest, ben ik ervan overtuigd dat u duidelijke antwoorden zult vinden op de wezenlijke vragen die hierboven geformuleerd zijn. Het is daarom mijn hartelijke gebed dat het u geestelijk zal opbouwen en bemoedigen. Juist wanneer wij geen moed, kracht en doorzicht meer hebben, wil de Heere Zijn kracht en majesteit openbaren.

Laten we daarom eenparig bidden: *‘Och Heere, dat U de hemelen scheurde’* (Jes. w64:1), en daarbij pleiten op Zijn eigen belofte: *‘Want Ik zal water gieten op het dorstige en stromen op het droge’* (Jes. 44:3).

Mag de dag toch spoedig aanbreken dat de Heere (kerkelijk) Nederland zal bezoeken met een krachtige herleving. Mag dit boekje een wijde lezerskring bereiken en er in grote mate toe bijdragen dat de kinderen van God worden opgescherpt om met een nog grotere honger en dorst naar een herleving uit te zien.

Arjan Baan

Evangelist en voorzitter Stichting Heart Cry

November 2007

Hoofdstuk 1

De uitstorting van de Heilige Geest

I. Opwekking in Wales

Het is het jaar 1904. Heel Wales is in rep en roer. Het volk was ver van God afgedwaald en de geestelijke toestand was werkelijk slecht. Kerkdiensten werden matig bezocht. Zondige praktijken en zedelijk en moreel verval waren aan de orde van de dag.

Maar dan, plotseling, als een machtige tornado, beweegt de Geest van God door het hele land. Meteen zitten de kerken overvol. Er stromen zoveel mensen naar de diensten dat velen moeten worden teruggestuurd. De diensten worden gehouden van tien uur 's morgens tot twaalf uur in de nacht. Elke dag zijn er drie aparte diensten.

Evan Roberts is het instrument waardoor deze wonderwerken plaatsvinden, maar er wordt maar weinig gepreekt. Zang, getuigenissen en gebed zijn de voornaamste onderdelen van de diensten. Er zijn geen zangbundels; de mensen hebben de liederen in hun jeugd geleerd. Geen koren treden er op, want iedereen zingt. Er zijn geen collectes en voor de diensten wordt geen reclame gemaakt.

Nog nooit eerder heeft Wales zoiets beleefd! Atheïsten komen krachtdadig tot bekering. Dronkaards, dieven en dobbelaars worden gered. Duizenden komen tot zondeovertuiging en zondebelijdenis. De verschrikkelijkste zonden worden beleden, en oude schulden worden verffend. De theaters krijgen geen bezoekers meer en moeten sluiten. De pakezels in de steenkolenmijnen weigeren te werken, omdat ze niet gewend zijn aan een goede

behandeling. Binnen vijf weken sluiten 20.000 mensen zich bij de kerk aan!

II. Opwekking op Hawaï

In het jaar 1835 komt Titus Coan aan bij de kust van Hawaï. Tijdens zijn eerste reis komen hele menigten om naar zijn boodschappen te luisteren. Ze vragen zoveel tijd van hem dat hij bijna niet aan eten toekomt. Op een dag moet hij drie keer preken voordat hij tijd krijgt om zijn ontbijt te gebruiken. Hij weet zeker dat de Heere met een bijzonder werk bezig is.

In 1837 ontvlamt het smeulende vuurtje op een heftige wijze. Bijna de hele bevolking van dit gebied komt naar hem luisteren. Hij heeft 15.000 mensen in zijn 'gemeente'. Hij kan ze niet allemaal opzoeken en daarom komen ze naar hem toe. Twee jaar lang is er vlak bij zijn huis een kamp opgeslagen. Als er (op welk uur van de dag of de nacht ook) een belsignaal klinkt, komen er 2000 tot 6000 mensen bijeen om een dienst bij te wonen.

Er zijn tranen in de diensten, gehuil en luid geroep om genade! Soms is het lawaai zo groot dat de stem van de prediker niet te horen is. Veel luisteraars vallen overweldigd neer. Sommigen roepen uit: 'Het tweesnijdende zwaard snijdt mij in stukken!' Een spotter die komt om een dienst te verstoren, roept luidkeels uit: 'God heeft me geslagen!'

Op een dag als er een dienst in het open veld wordt gehouden werd waar zo'n 2000 mensen op af komen, roept er plotseling iemand: 'Wat moet ik doen om behouden te worden?' Hij heeft dit zondaarsgebed nog maar net uitgeroepen of alle hoorders smeken om genade. Een halfuur lang kan Titus Coan niet boven het geroep uitkomen. Hij moet maar aan de kant gaan staan en toekijken hoe de Heere werkt.

Ruzies worden bijgelegd, dronkaards laten de fles staan, echtbrekers komen tot bekering en moordenaars belijden hun zonde en ontvangen vergeving. Dieven brengen gestolen goederen terug. Verharde zondaren worden verlost en bevrijd. In één jaar sluiten 5244 mensen zich bij de kerk aan. Op een zondag worden er 1705 mensen gedoopt en nemen er 2400 deel aan het heilig avondmaal. Sommigen van hen bedreven vroeger gruwelijke zonden, maar nu zijn het geredde kinderen van God. Toen Titus Coan Hawaï verliet, had hij 11.960 mensen in de kerk gedoopt.

III. Opwekking in Adams

Het is in het jaar 1821 dat een jonge advocaat in het dorpje Adams naar een afgezonderde plek in het bos gaat om te bidden. Op deze plek ontmoet hij de Heere en wordt hij op een wonderbaarlijke wijze behouden en spoedig erna vervuld met de Heilige Geest. Zijn hele leven verandert. Deze jonge man is Charles G. Finney.

De inwoners van het dorpje horen wat er met Finney gebeurd is. Omdat ze er allemaal meer over willen weten, gaan ze in groten getale naar de kerk. Finney is daar ook. Die avond grijpt de Heilige Geest machtig in en er breekt een opwekking uit. Al snel verspreidt deze zich naar de omliggende gebieden en uiteindelijk worden de meeste van de oostelijke staten erdoor beïnvloed. Overal waar Finney preekt, neemt de Heilige Geest van God het over. Soms is God al voor hem uitgegaan en zijn de mensen wanneer Finney op een bepaalde plek aankomt al in tranen en belijden ze op hun knieën hun schuld voor God.

Soms is de zondeovertuiging zo intens dat mensen het in angst en ontzetting uitroepen. Finney moet soms zijn preek stoppen totdat het gehuil en gekerm bedaard is. Predikanten

en gemeenteleden komen tot bekering. Duizenden mensen met een zondig leven worden behouden. Dit machtige werk van God gaat jaren door. Zoiets hadden mensen nooit eerder gezien of beleefd.

Ik heb nu drie voorbeelden beschreven waar de Heilige Geest van God krachtig gewerkt heeft. Er zijn er zeker honderden andere te noemen, maar deze drie zijn voldoende om te illustreren wat ik bedoel. Dit is wat de wereld vandaag meer dan iets anders nodig heeft.

Als ik bedenk dat soortgelijke uitstortingen of opwekkingen van de Heilige Geest zijn voorgekomen in landen als China, Indië, Korea, Afrika, Engeland, Wales en Amerika, maar tot op heden nog nooit in ons geliefde vaderland Canada, dan wil ik alleen maar van harte tot de Heere roepen dat Hij ook ons land zo'n openbaring van Zichzelf en Zijn kracht zal geven!

Hebben we dat nodig dan? Luister naar wat ik ga zeggen. Hoeveel van onze kerken zitten 's zondags halfvol? Hoeveel mensen zetten nooit een voet in de kerk? Hoeveel gebedssamenkomsten worden er bij ons nog doordeweeks gehouden? En waar deze biduren nog plaatsvinden, zijn ze dan levend en staan de bidders in vuur en vlam voor de Heere? Ach, is er nog honger naar de Heere Jezus en naar de uitbreiding van Zijn koninkrijk?

En wat dacht je van het zendingswerk en zendingssamenkomsten? Wat dacht je van de landen overzee waar mensen nog in diepe duisternis leven? Denken we er nog aan dat miljoenen sterven zonder dat ze ooit het goede nieuws van Jezus' liefde gehoord hebben? Klaagt het ons nog aan dat deze mensen sterven zonder gered te zijn? O, zijn we niet zelfzuchtig geworden? Denk alleen maar aan de geweldige

rijkdom die God ons heeft toevertrouwd.

Laten we de Verenigde Staten als voorbeeld nemen. Het is vandaag de dag het rijkste land ter wereld en het grootste deel van de rijkdom is in de handen van belijdende christenen. Desondanks is er in dat land in één jaar meer uitgegeven aan kauwgom dan aan zendingswerk! Hoeveel christenen geven God nog een tiende van wat Hij hun heeft toevertrouwd?

Laten we eens kijken naar de theologische faculteiten en colleges. Wat wordt er vandaag allemaal niet onderwezen? Er wordt geleerd dat Jezus niet echt wonderen heeft verricht, dat Hij niet uit de dood is opgestaan, dat Hij niet uit een maagd geboren is, dat Hij niet als Plaatsvervanger is gestorven en dat Hij niet op de wolken zal wederkomen!

Ach, hoe weinig christenen leven vandaag een Christusgelijkvormig leven in hun dagelijkse wandel. We worden net als de wereld, wereldgelijkvormig. Daarom krijgen we ook geen tegenwerking meer. Er is vandaag de dag in de westerse landen heel weinig of geen vervolging. Vergelijk dat eens met de eerste christenen, die onder vervolging hadden te lijden! Vandaag is het makkelijk een christen te zijn.

En hoe staat het met de bediening? Hoe is het gesteld met de predikanten en predikers? Zijn de boodschappen nog zo dat mensen in het hart worden gegrepen en tot bekering komen? Hoeveel zielen worden vandaag nog door prediking gered? Bedienaars van het Woord worden zo door kerkelijke activiteiten en organisatorische zaken in beslag genomen dat het ware werk van de kerk wordt nagelaten: de redding van verloren zondaars en het evangeliseren in de wereld.

Hoe staat het ervoor met de zondeovertuiging? Is dat iets wat slechts bij het verleden hoort? Laten we eens kijken hoe dat bij de diensten van Finney was. Hij vertelt ons dat hij eenmaal een dienst hield in Antwerpen. Een oude man had hem gevraagd of hij in een oud schoolgebouwtje wilde preken. Toen hij daar aankwam, was het gebouwtje zo vol dat hij amper bij de deur naar binnen kon. Hij sprak lang en indringend. Hij beschuldigde de mensen ervan dat ze een goddeloze gemeenschap waren die nooit diensten in hun eigen omgeving hielden.

Onmiddellijk werd de hele groep van zonde overtuigd. De Geest van God kwam als een bliksemstraal op hen neer. De een na de ander viel op de knieën of plat op de vloer om te smeken om genade. Binnen twee minuten zat er niemand nog rechtop, en vanwege het huilen en kermen moest Finney ophouden met preken.

De oude man die hem had uitgenodigd, zat het hele gebeuren in een hoekje met de grootste verwondering te bekijken. Finney vroeg hem dringend om te bidden. En terwijl deze oude man hiermee begon, ging Finney de een na de ander langs om hem op de Heere Jezus te wijzen. Dit duurde de hele nacht door.

En de gevolgen waren blijvend. Een van de bekeerlingen is later een krachtige prediker geworden.

Ja, de hedendaagse mens is God vergeten! Overal tiert de zonde welig. De preekstoel en de predikant kunnen niet meer tot de mens doordringen. En ik geloof dat slechts een machtige werking van Gods Geest deze tragische toestand kan veranderen. Een dergelijke herleving heeft tientallen, honderden gemeenschappen veranderd, en dit kan ook met onze gemeenschap gebeuren.

Welnu, hoe kunnen we een dergelijke werking van Gods Geest verkrijgen? U zegt: 'Door te bidden.' Dat is waar, maar er is toch nog iets dat aan gebed moet voorafgaan. We zullen eerst de kwestie van de zonde moeten afhandelen. We kunnen om herleving bidden, maar als we niet eerst ons leven in orde maken en met alle bewuste zonden breken, zal er geen ware herleving komen.

'Maar jullie ongerechtigheden maken een scheiding tussen jullie en jullie God en jullie zonden verbergen het aangezicht van jullie, dat Hij niet hoort.' (Jesaja 59:2)

De beste richtlijn hiervoor is wellicht het boek Joël. Laten we er eens naar kijken. Het is een oproep tot verootmoediging. God wil Zijn volk graag zegenen, maar zonde verhindert die zegen. Daarom brengt Hij in Zijn liefde en mededogen een geweldig oordeel over hen. Dit oordeel wordt in Joël 1 en 2 beschreven. Het heeft de stadspoorten al bijna bereikt, maar in Zijn grote liefde roept God hen op tot berouw en bekering.

'En scheur uw hart en niet uw klederen en bekeer u tot de Heere uw God; want Hij is genadig en barmhartig, lankmoedig en groot van goedertierenheid en berouw hebbende over het kwade. Wie weet, Hij mocht Zich wenden en berouw hebben, en Hij mocht een zegen achter Zich overlaten.' (Joël 2:13-14)

Lieve lezer, ik weet niet wat uw zonden zijn. U weet het en God weet het. Maar ik wil dat u er ernstig over nadenkt, want u kunt gerust ophouden met bidden totdat u ze aanpakt en ermee breekt.

‘Had ik naar ongerechtigheid met mijn hart gezien, de Heere zou niet gehoord hebben.’ (Psalm 66:18.)

Laat God uw hart doorzoeken en de blokkades verwijderen. Zonde moet worden beleden en uit de weg geruimd. Misschien is het de een of andere geliefkoosde afgod die u moet wegdoen. Misschien moet u iemand door u veroorzaakte schade vergoeden. Mogelijk houdt u geld dat God wil gebruiken voor uzelf. Maar dit is uw zaak, niet de mijne. Het is iets tussen u en God.

Kijk nu naar Joël 2: 15 tot 17. De profeet heeft opgeroepen tot een gebedsuur. Zonden zijn beleden en uit de weg geruimd. Nu mag het volk bidden. Ze moeten God smeken om in te grijpen omwillen van Zijn eigen eer, zodat de omliggende volken niet zullen zeggen: ‘Waar is hun God?’ Nu is het hun dodelijke ernst, en hun gebed zal worden verhoord.

‘Blaas de bazuin te Sion, heilig een vasten, roep een verbodsdag uit. Verzamel het volk, heilig de gemeente, vergader de oudsten, verzamel de kindertjes, en die de borsten zuigen; de bruidegom ga uit zijn binnenkamer, en de bruid uit haar slaapkamer. Laat de priesters, des HEEREN dienaars, wenen tussen het voorhuis en het altaar, en laat hen zeggen: Spaar Uw volk, o HEERE! en geef Uw erfenis niet over tot een smaadheid, dat de heidenen over hen zouden heersen; waarom zouden zij onder de volken zeggen: Waar is hun God?’ (Joël 2:15-17)

Ach broeder en zuster, bidt u werkelijk nog? Pleit u bij de Heere voor uw woonplaats? Smeekt u Hem dag en nacht dat Hij weer zo'n machtige uitstorting van Zijn Geest zal geven? Het is nu tijd om te bidden.

Ons wordt over Finneys werk verteld dat de opwekking op een bepaald moment tot stilstand was gekomen. Hij kwam toen met een aantal jonge mensen overeen dat ze een week lang bij zonsopkomst, op het midden van de dag en bij zonsondergang in hun binnenkamer zouden gaan bidden. Ze deden dit en het vuur van de herleving ging weer branden. Voor het einde van de week zaten de diensten weer stampvol en was de Geest van God weer krachtig aan het werk!

Natuurlijk moet dit een gelovig gebed zijn, een gebed dat iets van God verwacht. Als de Heere het hart opwekt om voor herleving te bidden, dan is dit een zeker teken dat Hij herleving wil sturen. Hij is altijd trouw aan Zijn Woord. Hij belooft stromen van zegen en Hij zal deze geven. Maar hebben we geloof? Verwachten we ook dat er iets zal gebeuren?

We zien in Joël 2:18 en 19 hoe snel het antwoord van de Heere komt. Net nadat het volk zijn zonden heeft beleden en gelovig en verwachtend tot Hem heeft geroepen, antwoord de Heere.

‘Zo zal de Heere ijveren over Zijn land en Hij zal Zijn volk verschonen. En de Heere zal antwoorden...’

(Joël 2:18,19a)

Het antwoord zal niet lang wegblijven als de voorwaarden die God stelt worden vervuld. Geliefden, het probleem ligt niet bij God, maar bij ons. God is gewillig, meer dan gewillig, maar wij zijn niet gereed voor herleving. Hij wacht op ons. Laten we Hem lánɡ wachten?

Hoofdstuk 2

De verantwoordelijkheid voor herleving

Zolang als ik me kan herinneren brandde mijn hart altijd in me als ik hoorde en las over het machtige werk van God en over grote herlevingen die in verschillende landen hebben plaatsgevonden. De dappere zendelingen die het Evangelie van het Kruis in verre landen verkondigden, waren altijd een onuitsprekelijke bron van inspiratie voor me. Dat geldt ook voor de eenzame figuren die in hun thuissituatie en woonomgeving werden veracht en die nochtans instrumenten van God in machtige herlevingen geworden zijn. Ik denk aan mannen als David Brainerd, Adoniram Judson, Charles Finney, Robert Murray MacCheyne. Ja, deze mannen en nog anderen zijn door de jaren heen mijn gewaardeerde vrienden geworden.

Ik heb hen nauwkeurig geobserveerd, naar hen geluisterd, als het ware samen met hen geleefd, totdat ik het gevoel kreeg dat ik in dezelfde atmosfeer als hen beweeg en leef. Hun beproevingen en problemen, hun gebeden en tranen, hun vreugdevolle momenten en overwinningen raakten mijn ziel, zozeer dat ik wel op mijn aangezicht ben neergevallen en samen met de profeet uitriep: *‘Och, dat U de hemelen scheurde en dat U neerkwam.’* (Jesaja 66:1)

De grote opleving in de achttiende eeuw onder John Wesley, de aangrijpende Ierse opwekking van 1859, de heerlijke Amerikaanse opwekking in de negentiende eeuw onder Charles Finney en de machtige herleving in Wales in 1904-1905 zijn jarenlang mijn eten en drinken geweest.

Ik heb als het ware het gesnik en gehuil van de zondaars gehoord. Het wanhopige geroep van de veroordeelden heeft mij aangegrepen. De heerlijke vreugde van de verlossenen die de vrede met God ontvingen verblijdde me, en ik verlangde er diep naar dat God in onze dagen opnieuw zo'n herleving zou sturen.

Al in mijn jonge jaren las ik graag de levensverhalen van zendelingen en bekende christenen, maar het is of ik de laatste jaren nog maar één passie heb en dat is: herleving! Ik verslind alles wat ik erover in handen kan krijgen. En naarmate ik de levens bestudeerde van mensen die God in de grote oplevingen gebruikt heeft, ben ik mezelf van één belangrijk ding bewust geworden: Ze hebben zich volkomen, met hart en ziel aan God overgegeven! Ze hebben grote dingen van God verwacht, gevraagd en gekregen!

Dit bracht mij tot het besef dat ik in mijn eigen bediening en in de bediening en prediking van de hedendaagse predikers niets van die kracht zag. De gemiddelde gemeente verwacht deze dingen niet eens meer, en daarom gebeurt er ook niet veel. Predikers bedienen het Woord, maar verwachten nooit dat zoiets zal gebeuren. Ach, wat is onze bediening krachteloos geworden!

Er wordt gemeld dat er 7000 kerken waren waar een heel jaar lang niet één mens tot bekering kwam. Dit betekent dat 7000 predikers een heel jaar lang het Evangelie verkondigd hebben zonder ook maar één ziel te bereiken! Laten we eens een berekening maken. Veronderstel dat ze gemiddeld veertig zondagen per jaar preken, afgezien van bijzondere diensten. Dan betekent dit dat deze predikers in één jaar tijd bij elkaar 560.000 preken hebben gehouden. Denk aan alles wat ze gedaan hebben, aan de salarissen enzovoort

– en toch hebben die 560.000 preken van 7000 predikers in 7000 kerken aan tienduizenden luisteraars tot geen enkele bekering geleid!

O geliefden, daar moet ergens een fout zitten! Er is iets aan de hand met die 7000 predikers of met die 560.000 preken, of met allebei!

Toen ik over de ‘Twelve Rules’ van de vroege methodisten las, trof het me dat zij de redding van kostbare zielen als hun belangrijkste taak beschouwden. Ik citeer uit een van die regels: ‘U hebt niets anders te doen dan zielen tot Jezus te leiden. Besteed uw beste krachten daaraan. Het is niet de taak om zoveel mogelijk te preken, maar om zoveel mogelijk zielen tot bekering te leiden en om hen daarna op te bouwen in een leven van heiligmaking, zonder welke niemand God zal zien.’ (*Uit: De ‘Twelve Rules’ – John Wesley*)

De praktische toepassing van deze regel wordt uitmuntend zichtbaar gemaakt in het leven van William Bramwell, een van de merkwaardigste vroegere methodisten. ‘Hij was geen bijzonder prediker. Maar als de beste dokter degene is die de meeste zieken gezond maakt, dan is de beste prediker degene die de meeste mensen tot Jezus Christus leidt. En als deze maatstaf voor William Bramwell aangelegd wordt, is hij een van de grootste en beste christenpredikers.’ (*Citaat uit een biografie van William Bramwell.*)

John Oxtoby is zo krachtig door de Heere gebruikt dat hij kon zeggen: ‘Ik zie dagelijks de bekering van zondaars. Bijna altijd als ik eropuit ga, geeft de Heere mij vrucht op mijn werk.’

John Smith, een van de gezalfde predikers van de vroege methodisten, heeft onomwonden verklaard: 'Ik beschouw alle geestelijk werk en alle prediking die geen mensen tot bekering leidt, als van geringe waarde. Ik ben vastbesloten om me door Gods genade op zielen te richten. Een prediker van God wordt gezonden om zondaars van de duisternis tot het licht te bekeren en van de macht van satan tot God!'

Hij had een heilige afkeer van alle prediking die slechts intellectueel genoeg biedt. Niets kenmerkte deze man meer dan zijn opmerking tegen een vriend, over preken waarin de kracht van intellect of verbeelding bijna uitsluitend overheerst: 'Zulke preken bereiken niets, meneer!' (*Uit: 'Life of John Smith'.*)

'Ik kan niet begrijpen hoe mensen die nooit vrucht op hun werk zien, er desondanks mee kunnen voortgaan. Als dit in mijn bediening zou gebeuren, zou ik erkennen dat ik op de verkeerde plek zat', aldus *Thomas Taylor*.

'Als jullie hart niet op vrucht is gericht en jullie niet naar de bekering en opbouw van jullie hoorders verlangen, zullen jullie geen vrucht zien. Het is een teken van een vals, zelfzuchtig hart om door te gaan met werken terwijl er nooit enige vrucht is', aldus *Richard Baxter*.

Vervolgens vergeleek ik de resultaten van mijn bediening met de beloften van God.

'Is Mijn woord niet also als een vuur?' spreekt de Heere, 'en als een hamer, die een steenrots te morzel slaat?' (Jeremia 23:29)

‘En het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods Woord.’
(Efeze 6:17)

Hoe meer ik over deze dingen nadacht, hoe meer ik besefte dat in mijn bediening het Woord van God geen vuur was, en ook geen hamer of zwaard! Het brandde, brak of doorboorde niet! Er was niets wat de zondaar met zijn zonden of met zichzelf confronteerde.

‘Het Woord van God is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en dringt door tot de scheiding van ziel en geest en van gewrichten en merg, en is een beoordelaar van de overleggingen en gedachten van het hart.’ (Hebreeën 4:12)

Zo had ik het nooit gezien. John Wesley zag het, John Smith zag het. David Brainerd nam de scherpte van het Woord dagelijks waar, maar ik niet.

‘Alzo zal Mijn Woord, dat uit Mijn mond uitgaat, ook zijn, het zal niet ledig tot Mij wederkeren; maar het zal doen, hetgeen Mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen, waartoe Ik het zend.’ (Jesaja 55:11)

Ja, ik kwam tot besef dat deze wonderlijke belofte nog nooit in mijn bediening vervuld was. Anders dan Charles Finney en William Bramwell had ik geen bewijzen gehad dat het Woord niet leeg is teruggekeerd. En ik had zeker het recht om soortgelijke resultaten te verwachten. Was het vreemd dat ik vragen ging stellen bij mijn eigen prediking?

En niet alleen bij mijn prediking, maar ook bij mijn gebedsleven. Dat moest ook getoetst en onderzocht worden.

En ik moest erkennen dat die wonderlijke belofte: *‘Roep mij aan en Ik zal u antwoorden en u grote en ondoorgroende-lijke dingen bekend maken die u niet weet’* (Jeremia 33:3), nog nooit in mijn beleving werkelijkheid was geworden. De grote en machtige wonderen die Evan Roberts en Jonathan Gorforth en andere geestelijke leiders dagelijks beleefden, waren mij totaal onbekend. Mijn gebed werd niet dagelijks op een duidelijke wijze beantwoord:

‘En zo wat gij begeren zult, in Mijn Naam, dat zal Ik doen.’ (Johannes 14:13)

‘Zo gij iets begeren zult in Mijn Naam, Ik zal het doen.’ (Johannes 14:14)

Deze twee beloften waren geen werkelijkheid in mijn leven. Ik heb veel dingen gevraagd die ik niet ontvangen heb, en dat strookt niet met deze belofte.

Zo ging ik beseffen dat er iets radicaal fout zat met mijn gebedsleven. Bij het lezen van de autobiografie van Charles Finney ontdekte ik dat hij op een gegeven moment dezelfde mislukking had meegemaakt. ‘Het trof me bijzonder’, vertelt hij, ‘dat de gebeden waarnaar ik van week tot week geluisterd had, voor zover ik zien kon niet werden beantwoord. Ja, uit wat ze in het gebed zeiden, en uit andere opmerkingen in hun samenkomsten, begreep ik dat degenen die de gebeden opzonden er niet van uitgingen dat ze werden beantwoord.’

Ze spoorden elkaar aan om actief en betrokken te zijn en om een godsdienstige herleving te bidden. Ze stelden dat als ze hun plicht deden, als ze om de uitstorting van de Geest baden en er ernstig van overtuigd waren dat de Geest van

God zou worden uitgestort, ze een godsdienstige herleving zouden krijgen en dat de onboetvaardigen bekeerd zouden worden. Maar in hun gebeden en bijeenkomsten beleden ze ten diepste voortdurend dat ze geen echte vorderingen maakten bij het toewerken naar een herleving.

Deze schijnbare tegenstrijdigheid, het feit dat ze zo ernstig baden en toch geen antwoord kregen, was voor mij een groot struikelblok. Ik wist niet wat ik ermee moest. Waren deze bidders geen echte christenen? Had ik de beloften en leerstellingen in de Bijbel niet goed begrepen? Of was de Bijbel gewoon een leugen? Dit waren de onverklaarbare dingen waarmee ik worstelde. Soms werd de strijd in mijn binnenste zo erg, dat ik bang was om sceptisch of verhard te raken. Het was alsof de leerstellingen van de Bijbel niet strookten met de dagelijkse realiteit.

Op een keer toen ik bij hun gebedsuur aanwezig was, vroegen ze me of ze voor mij mochten bidden. Ik zei van niet, omdat ik zag dat God hun gebeden niet beantwoordde. Ik zei: 'Ik veronderstel dat ik gebed nodig heb, omdat ik een zondaar ben, maar ik zie niet in dat het me iets goeds zal opleveren als jullie voor me bidden, want jullie vragen voortdurend, maar jullie ontvangen niet. Jullie bidden al voor een herleving in Adams sinds ik hier gekomen ben, maar jullie hebben haar nog steeds niet gekregen.' (Tot zover Charles Finney.)

Als John Wesley zijn boodschap besloot, riep hij tot God om 'Zijn Woord te bevestigen', 'om het te verzegelen' en om 'getuigenis te geven aan Zijn Woord', en God heeft dit gedaan. Zondaars werden onmiddellijk geraakt en begonnen onder een vreselijke overtuiging van zonde om vergeving te smeken. En kort erna werden ze in één moment in

vrijheid gezet en met een onuitsprekelijke vreugde vervuld vanwege de wetenschap dat ze op dat moment behouden waren. In zijn wonderlijke dagboek beschrijft hij als volgt wat hij tijdens bijeenkomsten zag en hoorde:

‘We hebben gehoord dat veel mensen zich stoten aan de uitroepingen en smekingen van hen die tot zondeovertuiging komen als Gods kracht hen treft. Een van hen, een dokter, was bang dat alles slechts bedrog en dweperij was. Vandaag echter kreeg iemand die hij al vele jaren kent, zo’n ervaring. Zij was een van de eersten die in tranen uitbarstte en hardop om genade smeekte. Hij kon zijn ogen niet geloven. Hij ging vlak bij haar staan en sloeg iedere uitdrukking en beweging nauwkeurig gade. Grote druppels zweet rolden over haar gezicht en haar hele lichaam begon te beven.

Aanvankelijk wist hij niet zo goed wat hij er van moest denken, hoewel hij er nu van overtuigd was dat dit geen bedrog was of een natuurlijke stoornis. Maar toen zowel haar lichaam als haar ziel in één moment genezen werden, erkende hij de vinger van God.’

Dit is ook wat de Vroege Kerk beleefde:

‘En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen mannen broeders?’ (Handelingen 2:37)

‘Zij verkeerden dan aldaar een langen tijd, vrijmoedig sprekend in de Heere, Die getuigenis gaf aan het Woord van Zijn genade, en gaf dat tekenen en wonderen geschiedden door hun handen.’ (Handelingen 14:3)

Ze baden 'en tekenen en wonderen... vonden plaats' (Handelingen 4:30). Paulus verklaarde: *'Het Evangelie... is een kracht Gods tot zaligheid'* (Romeinen 1:16) Nochtans kwam dit alles volstrekt niet in mijn werk voor!

Tijdens de Ierse herleving in 1859 werden overal tekenen en wonderen gezien. Onder de vroege methodisten kwamen ze dagelijks voor. Maar in mijn bediening was het Evangelie geen kracht Gods tot zaligheid. God bevestigde Zijn Woord niet en plaatste evenmin Zijn zegel op mijn prediking. Toch wist ik dat ik het recht had dit te verwachten, want God had beloofd:

'De werken die Ik doe, zal hij ook doen; en hij zal grotere werken doen dan deze.' (Johannes 14:12.)

Op een dag besloot ik het boek Handelingen te lezen om te kijken of Gods kinderen in de Vroege Kerk resultaat kregen waar zij ook gingen. En terwijl ik las, werd het voor mij duidelijk dat zij altijd op vrucht ingesteld waren. Daarvoor baden zij, werkten zij en maakten zij plannen. En ze hebben nooit vruchteloos gearbeid. Toen Petrus op de Pinksterdag preekte, kwamen er 3000 mensen tot bekering. In Paulus' bediening was dit net zo. Overal waar hij heenging, kwamen kerken tot stand. Het hele boek Handelingen meldt de resultaten:

'En er werden op dien dag tot hen toegedaan omtrent drie duizend zielen.' (Handelingen 2:41)

'En de hand des Heeren was met hen; en een groot getal geloofde, en bekeerde zich tot den Heere.' (Handelingen 11:21)

‘En er werd een grote schare den Heere toegevoegd.’
(Handelingen 11:24)

‘Van de godsdienstige Grieken een grote menigte, en van de voornaamste vrouwen niet weinige.’
(Handelingen 17:4)

‘Doch sommige mannen hingen hem aan, en geloofden.’ (Handelingen 17:34)

Paulus kon ook met vrijmoedigheid vertellen *‘wat God onder de heidenen door zijn dienst gedaan had.’*
(Handelingen 21:19)

Ach, wat schoot ik veel tekort. Ik had in elk opzicht gefaald, ja gefaald in juist datgene waartoe de Heere mij geroepen had. Hoe zelden kon ik nadat ik had gepreekt opschrijven dat *‘een grote menigte geloofde en zich tot de Heere bekeerde’*, of zelfs dat *‘sommigen geloofden.’* Evenmin kon ik samen met Paulus getuigen over de grote dingen die God door mijn dienst had gedaan.

God verklaart nadrukkelijk dat het Zijn wil is dat elke dieenaar vrucht draagt:

‘Ik heb u uitverkoren... en ertoe gesteld dat u zou heengaan en vrucht dragen, en dat uw vrucht blijve.’
(Johannes 15:16)

Te lang was ik er tevreden me geweest om te zaaien en te evangeliseren en mezelf ermee te troosten dat ik de resultaten in Gods handen moest laten.

‘Dan heb ik immers mijn plicht gedaan’, zo redeneerde ik.

Als mensen behouden en rijk gezegend worden, zullen ze dit vertellen; en als ze dit niet doen, is er reden om te twijfelen aan het resultaat. Nadat George Whitefield gepreekt had, kreeg hij soms honderden brieven die over bekering en zegen vertelden.

‘Ga naar een samenkomst met de bedoeling er sommige zielen te raken en hen tot bekering en behoud te bewegen. Ga om de ogen van blinden en de oren van doven te openen, om de verlamden weer te laten opstaan, om de dwaze mensen wijsheid te geven en om hen die dood zijn in hun zonden weer levend te maken. Ga met het doel schuldigen door de kruisverdienste van Jezus Christus tot hun Heere en Heiland terug te brengen, zodat ze vergeving kunnen ontvangen en gered kunnen worden. Ga om de geur van Christus en Zijn Evangelie in de gemeenschap te verspreiden, zodat mensen tot Hem kunnen worden getrokken.’
(*Dr. Isaac Watts*)

Sommige mensen geloven dat ze bijzondere gaven hebben voor het opbouwen van gelovigen, en daarom wijden ze daar al hun tijd aan. Dit is precies het punt waarop ik het spoor ben kwijtgeraakt. Ik geloofde dat ik er speciale gaven voor had om jonge christenen over het diepere leven te onderwijzen. Daarom bereidde ik een aantal toespraken voor met het doel mijn tijd aan dit werk te geven, totdat de Heere mij genadig de ogen opende en me liet zien hoever ik was afgedwaald. Niets zal het geloofsleven van christenen zo verdiepen als het zien hoe de Heere in de gemeente werkt en hoe mensen krachtadig tot bekering komen. Diensten

waarin de Heilige Geest op een speciale manier werkzaam is, leiden altijd tot een verdieping van het geestelijk leven.

Dit ervoer David Brainerd. Hij schreef het volgende over de Indianen onder wie hij werkte: 'Veel van deze mensen hebben sinds ik hen afgelopen juni voor het eerst bezocht meer leerstellige kennis van goddelijke waarheden ontvangen dan in hun geest gebracht had kunnen worden door het jarenlang zeer toegewijd aanwenden van gepaste en leerzame middelen zónder een dergelijke goddelijke invloed.'

Over William Bramwell wordt verteld: 'Verschillende plaatselijke predikers hadden gezegd dat het hun gave niet was om zorgeloze en onboetvaardige zondaren te doen ontwaken en hen op te wekken, maar het opbouwen van gelovigen. Bramwell probeerde te bewijzen dat zo'n argument vaak wordt gebruikt als verontschuldiging voor het verlies van het leven en de kracht van God. En dat hoewel sommige predikers een bijzondere gave kunnen hebben voor het vertroosten en opbouwen van gelovigen, toch Christus' ware dienaren, hen die Hij in Zijn wijngaard stuurt, alle soorten werk kunnen doen. Ze kunnen ploegen, spitten, planten, natmaken enzovoort. Hij spoorde predikers er dringend toe aan niet tevreden te zijn zonder dat ze vrucht op hun werk zagen doordat zondaren ontwaakten en tot bekering kwamen.'

'De opbouw van de gelovigen in hun allerheiligste geloof was een belangrijk doel in de bediening van John Smith. Toch beschouwde hij zijn werk nooit als succesvol, tenzij dit op een of andere wijze tot de bekering van zondaars leidde.' (*Uit: Life of John Smith*)

‘Wie het vurigst en meest Bijbels voor de bekering van zondaars werkt, is degene die gelovigen zeer zeker en vol-maakt opbouwt.’ (*Uit: Life of John Smith*)

Het kan niet voldoende zijn alleen onder gelovigen te werken. Hoe geestelijk een gemeente ook is, als er geen mensen tot bekering komen, is er iets radicaal verkeerd. Dan is de zogenaamde geestelijkheid slechts een rookgordijn en een terrein van de duivel. Mensen die tevreden zijn met zichzelf en die alleen maar bij elkaar komen om een goede tijd te hebben, zijn ver van God af.

Ware geestelijkheid verlangt altijd verlangen naar de red-ding van verloren zondaren. Ik heb plekken en gemeenten bezocht die de naam hebben dat ze leven en die actief voor de Heere zijn, maar ze deden het alleen met hun hoofd. Groot uiterlijk vertoon verborg de innerlijke leegheid en doodsheid van het hart. Zo’n gemeente heeft de gedaante van godzaligheid, maar de kracht daarvan ontbreekt.

Ach, wat is dit ten hemel schreiend! Laat we onszelf on-derzoeken en ernstig naar ons eigen leven kijken. Is er mis-schien een verborgen zonde in ons midden? God verlangt niets minder dan dat christenen zichzelf werkelijk voor Hem verootmoedigen en zichzelf ernstig onderzoeken, zodat er een ware herleving en krachtige werking van de Geest kan plaatsvinden.

Hoofdstuk 3

Worstelen om zielen

In Jesaja 66:8 lezen we: *‘Maar Sion heeft weeën gekregen, en zij heeft haar zonen gebaard.’* Deze woorden bevatten een diepe verborgenheid. Kan een vrouw een kind ter wereld brengen zonder dat ze pijn heeft? Kan er een geboorte zijn zonder intense inspanning? Toch verwachten mensen op geestelijk terrein wel dat er pijnloze geboorten kunnen plaatsvinden. Nee geliefden, niets dan intense worsteling en strijd zal geestelijke kinderen voortbrengen. Charles Finney vertelt dat hij geen woorden kon uitten, maar dat hij slechts kon kreunen en huilen wanneer hij smeekte om de redding van een ziel. Dit is wat ik bedoel met worstelen om zielen.

Kunnen we worstelen voor een kind dat verdrinkt, maar niet voor een ziel die bezig is verloren te gaan? Het is niet moeilijk te wenen wanneer we beseffen dat onze kleine voor de laatste keer onder het wateroppervlak wegzinkt. Dan is onze pijn en benauwdheid vanzelfsprekend. Het is niet moeilijk eronder te lijden wanneer we zien hoe de kist die alles bevat wat we hier op aarde liefhadden, het huis uit wordt gedragen. Op zo’n moment zijn tranen natuurlijk. Maar ach, te beseffen en te weten dat zielen, kostbare, nooit stervende zielen om ons heen verloren gaan, naar de zwartheid van duisternis en donkerheid gaan, voor eeuwig verloren – en toch geen lijden te voelen, geen tranen te vergieten, geen worsteling te kennen! Wat zijn onze harten koud! Wat weten we weinig van het medelijden van Jezus! En toch kan God ons dit geven, en het is onze schuld als we dit niet hebben.

U weet het, Jakob worstelde met God totdat hij overwon. Maar ach, wie doet dit vandaag de dag? Wie worstelt er werkelijk in het gebed? Hoeveel mensen, zelfs onder onze meest geestelijke christelijke leiders, zijn er tevreden mee een halfuur per dag op hun knieën door te brengen, terwijl ze vervolgens trots zijn op de tijd die ze aan God hebben gegeven!

We verwachten buitengewone resultaten, en een buitengewone resultaten zijn heel goed mogelijk. Wonderen en tekenen zullen volgen, maar alleen door buitengewone inspanningen in de geestelijke werkelijkheid. Daarom zal niets helpen behalve voortdurend worstelend pleiten voor zielen, uur na uur, in dagen en nachten van gebed. Daarom:

‘Omgord u en rouwklaag, priesters, huil, dienaars van het altaar. (...) Heilig een vasten, roep een verbodsdag uit, verzamel de oudsten en alle inwoners van dit land in het huis van de HEERE uw God, en roep tot de HEERE. (Joël 1:13-14)

‘We lezen in de biografieën van onze voorvaders die heel veel mensen tot de Heere leidden, dat ze soms uren in hun binnenkamer doorbrachten. Nu is het de vraag of we dezelfde resultaten kunnen verwachten als we niet bereid zijn hun voorbeeld na te volgen. Laten we in 's hemelsnaam hun voorbeeld navolgen, zodat we ook de beloften mogen verkrijgen. Onze voorvaders hebben gehuild, gebeden, geworsteld ter wille van verloren zondaars en ze hebben zichzelf geen rust gegund voordat de zondaar door het zwaard van het Woord werd doorboord. Dat was hun geheim. Als er doodsheid in de gemeente kwam, baden en worstelden zij totdat de Heere weer een zalving van Zijn Geest gaf en er zondaars tot bekering kwamen.’ (Samuel Stevenson)

Alle ware godsmannen waren mannen van gebed. De zon is in China nooit opgekomen of Hudson Taylor was op zijn knieën aan het bidden. Geen wonder dat de China Inland Mission destijds zo gezegend werd.

Bekering is de werking van de Heilige Geest en gebed is de kracht die deze werking in gang zet. Zielen worden niet door mensen gered, maar door God, en aangezien God werkt wanneer mensen bidden, hebben we geen andere optie dan om het goddelijke plan te volgen. Gebed beweegt de Arm die de wereld beweegt.

Volhardend gebed dat resultaat oplevert, is niet gemakkelijk. Alleen zij die al eerder tegen de machten van de duisternis hebben geworsteld, zullen dit weten. Luister wat Paulus zegt over gebed:

‘Want wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht.’

(Efeze 6:12)

En toch, hoe weinig christenen en kerkelijke leiders vinden de tijd om echt te bidden! Er is tijd voor allerlei dingen: tijd om te eten, te slapen, de krant te lezen, een boek te lezen, bij vrienden op visite te gaan – ja tijd voor alles onder de zon, behalve voor gebed. Voor het enige nodige, namelijk gebed, is geen tijd!

Heeft u wel eens van Susannah Wesley gehoord? Zij had negentien kinderen, maar vond desondanks voor zichzelf de tijd om een uur per dag in haar binnenkamer te bidden.

Vrienden, het is niet een kwestie van tijd vinden. We moeten tijd maken! En waar een wil is, is een weg!

De apostelen vonden het gebed zo belangrijk dat ze niet eens de tijd hadden *'om de tafels te bedienen'*, want *'we zullen volharden in het gebed en de bediening van het Woord'* (Handelingen 6:4) Tegenwoordig zijn veel predikanten voltijsds bezig met organiseren en fondsen inzamelen, en de kerkenraad laat dit oogluikend toe. Geen wonder dat het geestelijk leven in veel gemeenten vandaag de dag veel te wensen overlaat.

'En het geschiedde in die dagen, dat Hij uitging naar de berg om te bidden, en Hij bleef de nacht over in het gebed tot God.' (Lukas 6:12)

Dit is wat de Zoon van God gedaan heeft. Als Hij het nodig had een nacht in het gebed door te brengen, hoeveel te meer hebben wij het nodig. Denk dat eens in: een hele nacht in gebed! Hoe vaak kan dat over ons worden gezegd? Vandaar dat Hij zo krachtig was. Vandaar dat wij zo zwak zijn.

Wat roepen de oude profeten het volk vurig op tot gebed!

'O gij die des Heeren doet gedenken, laat geen stilzwijgen bij u wezen. En zwijg niet stil voor Hem, totdat Hij bevestigde en totdat Hij Jeruzalem stelle tot een lof op aarde.' (Jesaja 62:6,7)

'Laat de priesters, de dienaars van de HEERE, wenen tussen het voorhuis en het altaar, en laat hen zeggen:

Spaar uw volk, o HEERE, en geef Uw erfenis niet over tot een smaadheid, dat de heidenen over hen zouden heersen. Waarom zouden zij onder de volken zeggen: Waar is hun God?’ (Joël 2:17)

Ze hebben niet alleen anderen tot gebed opgeroepen, maar ze hebben zelf ook gebeden:

‘En ik stelde mijn aangezicht tot God, de Heere, om Hem te zoeken met het gebed, en smekingen, met vasten, en zak, en as. Ik bad dan tot de HEERE, mijn God, en deed belijdenis.’ (Daniël 9:3-4)

Over Ezra kan hetzelfde gezegd worden: *‘Ik heb mijn knieën gebogen en mijn handen uitgebreid tot de Heere mijn God’* (Ezra 9:5), en daarna volgt zijn zeer opmerkelijke gebed. Nehemia volgde dezelfde methode. Hij vertelt:

‘En het geschiedde, als ik deze woorden hoorde, zo zat ik neder, en weende, en bedreef rouw, enige dagen; en ik was vastende en biddende voor het aangezicht van den God des hemels.’ (Nehemia 1:4)

Dit is ook de manier waarop de Vroege Kerk gewerkt heeft. Toen Petrus in de gevangenis zat, bad de gemeente aanhoudend voor hem. (Handelingen 12:5)

Laten we nu eens kijken naar de resultaten die Gods dienaars door hun gebed en smeking hebben bereikt. En laten we bidden dat God die dringende gebedslast ook op ons zal leggen, zodat we waarlijk bidders kunnen worden die in gebed met God worstelen.

‘John Livingstone heeft ter voorbereiding op een conferentie waar hij moest spreken de hele nacht van 20 juni 1630 in gebed doorgebracht. Als hij anderhalf uur gepreekt heeft, vallen er een paar regendruppels. Livingstone grijpt deze gelegenheid aan. Hij vraagt de schare wat ze zouden doen als Gods toorn als een storm over hen zou losbarsten. Hij preekt daarna nog zeker een uur, met als gevolg dat er die avond ongeveer 500 mensen tot bekering komen.’
(*Livingstone of Shotts*)

‘Ik heb jaren geleden een predikant ontmoet die veertien jaar lang herleving in zijn diensten beleefde. Ik begreep nooit wat het geheim was van zijn succes, totdat een van zijn lidmaten op een avond opstond en onder tranen beleet: ‘Geliefden, het is al jaren mijn gewoonte om elke zaterdag tot lang na middernacht te bidden of de Heilige Geest met kracht op ons zal neerdalen. En nu... nu moet ik belijden dat ik de afgelopen twee weken het gebed heb nagelaten.’

Het geheim was me opeens duidelijk! Nu wist ik waar aan die predikant zijn succes te danken had. Hij had een biddende gemeente.’ (*Charles Finney*)

‘In een zeker dorpje was er al jaren geen herleving geweest. Overal heerste dodigheid. In een afgelegen deel van het dorp woonde een oude smid die vreselijk stotterde. Het was een kwelling hem te horen praten. Op een vrijdag, terwijl deze man met zijn werk bezig is, wordt hij opeens bevangen met een diepe onrust over de toestand van de kerk. Deze onrust wordt zo groot, dat hij niet anders kan dan zijn winkel sluiten en zichzelf tot zondag afzonderen voor gebed.

's Zondags verzoekt hij de predikant een bijeenkomst te beleggen. Aanvankelijk staat de predikant hier huiverig tegenover, maar op aandringen van die man stemt hij uiteindelijk in. De dominee waarschuwt hem dat er niet veel opkomst zal zijn. Desondanks wordt er voor de bijeenkomst een ruim huis uitgekozen. En die avond komen er zoveel mensen dat het huis te klein is. In eerste instantie zit iedereen stil bij elkaar, totdat er opeens een zondaar in tranen uitbarst. Hij vraagt of er iemand voor hem wil bidden. Daarna volgt de een na de ander. Ze komen onder een diep zondebesef. In dit dorpje breekt een kleine herleving uit.

En opmerkelijk was dat ze allen hun bekering dateerden op het uur dat de oude man in zijn winkel bad. Er volgde een krachtige herleving. Zo had deze oude, stotterende man net als Jakob overwonnen en zich vorstelijk gedragen met God.' (*Charles Finney*)

'Thomas Collins zei tegen me: 'Ik heb vandaag in het bos urenlang geworsteld om zielen. En ik weet dat Hij ze mij zal geven, want Hij belooft dat. Vanavond zullen er mensen tot bekering komen. En ik geloof dat jij een van deze bekeerlingen zult zijn.'

Er was kracht in de dienst, ongekende kracht. Overal in het gebouw klonk de roep om genade. Voordat de dienst voorbij was, lag ik samen met vele anderen op mijn knieën om vergeving te bidden.' (*Een van Thomas Collins' bekeerlingen*)

'Ik ben naar mijn vaste gebedsplaats tussen de rotsen gegaan en voor God neergevallen. Ik heb onder tranen gesmeekt dat de Heere zielen tot bekering zal brengen.' (*Thomas Collins*)

‘Ik heb de hele vrijdag met het oog op de komende zondag in het geheim gevast, gebeden en gemediteerd. Halverwege de dienst riep opeens een man om genade. Op dat moment gebeurde er iets in mijn binnenste. Ik begon te bidden, want preken ging niet meer. Overal begonnen mensen te huilen en om hulp te roepen. Dit alles was het gevolg van de voorbede waarmee we begonnen waren, en nu is de verlossing gekomen.’ *(Thomas Collins)*

‘Een zware last drukte mij neer en veroorzaakte een grote pijn. Toen ik naar mijn kamer terugging, kreeg ik het gevoel dat ik onder die last zou bezwijken. Ik worstelde en kreunde, maar kon geen woorden vinden om met God te spreken. Ik kon slechts huilen en kreunen. De Geest heeft werkelijk in mij gebeden met onuitsprekelijke zuchtingen.’ *(Charles Finney)*

‘Ik stelde een paar jonge mannen voor dat we een week van gebed in onze binnenkamer zouden hebben en dat we heel specifiek om een opwekking zouden vragen. We spraken af dat we met zonsopgang, tussen de middag en bij zonsondergang zouden bidden, elk in zijn eigen binnenkamer. Na een week zouden we opnieuw bij elkaar komen om ons te bezinnen wat we verder moesten doen.

Een wonderlijke geest van gebed werd op de jonge bekeerlingen uitgestort. Later hoorde ik dat velen van hen de woorden voor het gebed niet konden uiten. Ze lagen slechts op de vloer en riepen met onuitsprekelijke zuchtingen tot God om een opwekking. Voor het einde van de week werd de Heilige Geest over iedereen uitgestort. De diensten zaten afgeladen vol en er was zeer veel belangstelling voor het christelijk geloof.’ *(Charles Finney)*

‘Ik heb hem vaak ’s morgens naar beneden zien komen nadat hij uren in gebed had doorgebracht. Zijn ogen waren meestal rood van de tranen die hij gehuild had. Hij verklaarde eens: ‘Ik ben een man met een gebroken hart; ja, ik ben diep ongelukkig. Niet voor mijzelf, maar vanwege anderen. O, de Heere heeft mij een beeld gegeven van kostbare zielen die verloren gaan. Het voelt alsof ik niet kan leven tenzij er mensen gered worden. O God, geef mij zielen, anders sterf ik.’ (Uit: *Life of John Smith*)

‘God gaf mij om zo in het gebed te worstelen, dat ik na het bidden doornat van het zweet was, hoewel ik me in de schaduw en de koele wind bevond. Mijn ziel werd zeer van de wereld losgemaakt, vanwege menigten van zielen.’ (David Brainerd)

‘Halverwege de middag bekrachtigde God mij om in gebed voor mijn vrienden te worstelen. Maar toen het net avond was, bezocht God me op wonderbaarlijke wijze in het gebed. Ik denk dat mijn ziel niet eerder zo geworsteld heeft. Ik voelde geen beperking, want de schatten van goddelijke genade waren voor mij geopend. Ik heb geworsteld voor mijn vrienden, voor het inzamelen van zielen, voor menigten arme zielen, en ook voor velen die ik als kinderen van God beschouw. Vanaf het begin van de morgen tot in de avond heb ik zo gebeden dat ik nat, bezweet en uitgeput was.’ (David Brainerd)

‘Ik heb me afgezonderd om te kunnen bidden, in de verwachting dat God mij zou bekrachtigen. Tijdens het gebed werd mijn ziel in de ruimte gezet. Ik bad met zoveel inspanning dat ik het gevoel kreeg dat ik stierf. Toen ik van mijn

knieën opstond, was ik zwak en kon met moeite lopen.’
(*David Brainerd*)

‘Gebed moet ons werk dragen, evenals prediking. Wie niet voor zijn mensen bidt, preekt niet van harte tot hen. Als we niet overwinnen bij God om hen berouw en geloof te geven, is het niet waarschijnlijk dat we bij hén overwinnen, zodat ze zich bekeren en geloven. Paulus geeft ons regelmatig zijn voorbeeld dat hij dag en nacht voor zijn hoorders bidt.’ (*Richard Baxter*)

‘Verschillende leden van de gemeente van Jonathan Edwards waren ’s nachts in gebed voordat hij zijn onvergetelijke en aangrijpende preek *‘Zondaren in de handen van een vertoornd God’* hield. De Heilige Geest werd tijdens die dienst zo krachtig uitgestort en God was zo in Zijn heerlijkheid en heiligheid tegenwoordig, dat de ouderlingen hun armen om de pilaren van de kerk sloegen en pleitend uitriepen: ‘O Heere, red ons! We gaan naar de hel!’

‘Als het resultaat dat hij op zijn bediening verwachtte niet kwam, placht hij dagen en nachten bijna voortdurend op zijn knieën in gebed door te brengen. Onder tranen smeekte hij om genade, terwijl hij zijn eigen zwakheid en onmacht beleed. En wanneer de zegen dan nog uitbleef, ging hij letterlijk door het vuur om met God te worstelen, totdat de doorbraak kwam en hij Christus’ heerlijkheid zag en er zielen tot bekering kwamen.’ (*Uit: Life of John Smith*)

‘Als u een paar uur per dag in gebed doorbrengt, zult u grote dingen zien gebeuren.’ (*John Nelson*)

‘Het was zijn gewoonte ’s nachts om twaalf uur op te staan en twee uur in gebed en gemeenschap met God door te brengen. Dan sliep hij tot vier uur en stond hij weer op.’
(Uit: Life of John Nelson)

‘Wees volhardend in het gebed. Bijbelstudie, boeken, welsprekendheid, goede prediking, ja alles, alles is waar deloos zonder gebed. Gebed brengt de Geest, leven en kracht.’ *(Uit: Memoires van David Stoner)*

‘Ik vind het een absolute noodzaak om vanaf vijf uur ’s morgens en bij elke gelegenheid tot tien of elf uur in de avond te bidden.’ *(William Bramwell)*

Moeten we echter teruggaan naar de geloofshelden van vroegere tijden? Zullen er vandaag de dag niet enkelen zijn die God vragen hun een gebedslast te geven? Kunnen we ook in deze generatie niet een wonderlijke herleving ontvangen als antwoord op getrouw, gelovig, pleitend en volhardend gebed? O Heere, leer ons niet hoe te bidden, maar leer ons te bidden.

*God van herleving, ontmoet ons nu
Terwijl we pleitend wachten op Uw zegen.
Vergeef onze zonden en hoor ons gebed.
Laat Uw heerlijkheid op ons neerdalen!*

*God van herleving, doorzoek onze harten
En maak ons van binnen rein.
Zuiver en heilig ons door Uw vuur,
En laat Uw heiligheid over ons schijnen.*

*God van herleving, maak ons één
Dat we kunnen leven en werken tot Uw eer.
Help ons om te bidden en eendrachtig te strijden
Om U te verheerlijken, Almachtige Heer!*

*God van herleving, liefdevolle Vader,
Geef ons weer Uw wonderlijke vreugde.
Stort opnieuw Uw Geest in volheid uit
En zegen ons met christelijke deugden.*

*God van herleving, red en vergeef,
Het is immers nu nog genadetijd.
Maak ons getuigen en werkers voor U,
Dit is waarom ik u nederig smeeek.*

(Oswald J. Smith)

Hoofdstuk 4

Kracht uit de hoogte

De Heilige Geest kan het Woord vandaag nog net zo vruchtbaar maken als in de dagen van de apostelen. Hij kan de mensen bij honderden en duizenden tot bekering brengen, maar ook in heel geringe aantallen. Dat er deze dagen zo weinig bekeringen plaatsvinden, is omdat we niet meer de volheid van de Geest hebben zoals in vroegere tijden.

‘Als de Geest onze bediening met kracht zou verzegelen, deed menselijke talent er heel weinig toe. De mens kan arm en ongeletterd zijn, de woorden kunnen gebroken en taalkundig niet correct zijn, maar als de kracht van de Heilige Geest ermee samengaat, zal de nederigste prediker meer vrucht op zijn werk zien dan de geleerdste theoloog of de meest welsprekende predikant.

Het is de bovennatuurlijke kracht van God en niet het menselijke talent dat uiteindelijk de doorslag geeft. Buitengewone geestelijke zalving is nodig, niet buitengewone verstandelijke vermogens. Verstandelijke vermogens kunnen een kerk vol krijgen, maar geestelijke zalving zal het gebouw vullen met zondeovertuiging en gebrokenheid. Verstandelijke kracht kan mensen lokken, maar alleen geestelijke kracht zal zondaren tot bekering brengen. Wat we nodig hebben, is geestelijke kracht!’ (*Charles Spurgeon*)

‘Als de Geest van God niet tegenwoordig is, kan er misschien wijsheid van woorden zijn, maar niet de wijsheid van God. De kracht van welsprekendheid, maar niet de kracht van God. De betoning van argumentatie en de logica van

de scholen, maar niet de betoning van de Heilige Geest, de alles overtuigende logica van Zijn bliksemschicht die Saulus overtuigde voor de poort van Damascus. Toen op de Pinksterdag de Heilige Geest werd uitgestort, werden alle discipelen met kracht uit de hoogte vervuld. Toen konden die eenvoudige en ongeleerde discipelen mensen overtuigen en tegenstanders antwoorden. Het was als een machtige wind die met vuur alles verteert.' (*Arthur T. Pierson*)

'De dienaars van het Evangelie moeten deze kracht van God hebben, want anders zullen ze niets bereiken. Geen mens is uit zichzelf voor dit werk geschikt. Hij mag welbespraakt zijn, maar als hij niet met de kracht van de Heilige Geest wordt toegerust, zal hij niets bereiken en is hij uiteindelijk ongeschikt voor het werk in Gods koninkrijk. Zelfs de apostelen moesten stil blijven totdat ze met kracht uit de hoogte waren toegerust. Jezus heeft hun bevolen in Jeruzalem te wachten, totdat ze deze kracht ontvangen hadden. En toen pas konden ze uitgaan om te preken.

Als de prediker deze kracht van de Heilige Geest niet bezit, is hij krachteloos. Omdat aardse toerusting en kracht niets vermag, moet hij zijn kracht van boven ontvangen. Aangezien een mens geen kracht in zichzelf heeft en deze niet van anderen kan krijgen, moet hij zijn kracht van God ontvangen, de kracht van de Heilige Geest. Zonder die kracht heeft de prediker volstrekt geen kracht.' (*William Dell*)

Maar wie heeft deze zalving vandaag de dag nog? Wie bezit deze kracht? Hij wordt ons beloofd en we kunnen niet zonder. Nochtans werken we moeizaam voort, zonder kracht uit de hoogte. We werken vleselijk en net als de discipelen werken we 's nachts door en vangen we niets. Eén

uur werken in de kracht van de Geest vermag meer dan een jaar werken in het vlees. En bovenal zal de vrucht die dit oplevert blijvend wezen.

‘De Geest is het, Die levend maakt; het vlees is niet nut.’ (Johannes 6:63)

‘Wat uit het vlees geboren is, dat is vlees; en wat uit de Geest geboren is, dat is geest.’ (Johannes 3:6)

Wat we begeren is de vrucht van de Geest, zuiver goud, zonder enige onreinheid. We begeren geen vrucht die tijdelijk is, die de toets niet kan doorstaan en die terugvalt. We zoeken wáre christenen. Worden deze mensen vandaag nog gevonden? Is er nog zondeovertuiging in de erediensten? Komen mensen nog waarachtig tot bekering en een nieuw leven?

Hebben we de bekrachtiging van de Geest? Ik vraag niet of u dit uzelf hebt aangepraat, maar of u de ondervinding, het bewijs ervan hebt. Als er geen resultaat en vrucht is, heeft u deze kracht uit de hoogte beslist nog niet ontvangen. Als we vervuld zijn met de Geest, zal daar de vrucht van de Geest op volgen. Mensen zullen in de diensten tot berouw en bekering komen. Ze zullen onder tranen hun schuld belijden. We moeten de vrucht zien, anders hebben we de bekrachtiging en zalving van de Geest niet ontvangen. *‘Jullie zullen kracht ontvangen.’*

Toen Petrus die kracht ontving, kwamen er 3000 mensen tot bekering. En zo ging het ook met John Smith, Samuel Morris, Charles Finney en al die anderen. Na die bekrachtiging was er vrucht, rijke zegen in elke dienst en samen-

komst. Dit is het bewijs, de toets dat we de zalving van de Geest hebben. Als ik een man van God ben, bekrachtigd met kracht uit de hoogte, zullen mensen onder mijn prediking tot zondebesef en bekering komen. Als ik de bekrachtiging niet heb, zal er in mijn diensten nooit iets buitengewoons gebeuren. Ik zal van het ene jaar in het andere jaar glijden zonder dat er iets gebeurt. O, dat toch iedere prediker en dienaar van het Woord zichzelf zal toetsen! Broeder, hebt u die zalving?

Charles Finney schrijft: 'Op de morgen van 10 oktober 1821 kwam ik krachtdadig tot bekering. Diezelfde avond ontving ik de overweldigende zalving van de Heilige Geest. Het voelde alsof de zalving dwars door mijn lichaam en ziel ging. Onmiddellijk besepte ik dat een bovennatuurlijke kracht bezit van me nam.

Enkele woorden in gesprek met iemand leidden onmiddellijk tot bekering van die persoon. Het leek alsof mijn woorden waren als pijlen die mensenharten doorboorde. De woorden sneden als een zwaard en waren als een hamer. Talloze mensen kunnen dit bevestigen. Soms zei ik iets, zonder dat ik me daar zelf van bewust was, en leidde dit tot iemands bekering. Nochtans waren er tijden dat deze kracht schijnbaar weg was. Ik bezocht soms mensen, maar er gebeurde schijnbaar niets. Soms bad en smeekte ik, maar er gebeurde niets.

Als dit het geval is, heb ik de gewoonte mezelf een dag af te zonderen om te bidden en te vasten en ernstig aan God te vragen waarom die kracht van mij geweken is. Als ik mezelf werkelijk voor de Heere verneder en God ernstig smeeke, komt die kracht weer terug. Zo beleef ik het in mijn leven.

Deze kracht is iets buitengewoons. Ik heb vaak gezien dat mensen het Woord van God niet kunnen weerstaan. Met deze kracht kunnen heel eenvoudige woorden mensen-harten treffen en doorboren en hen totaal hulpeloos maken. Het is in mijn bediening vaak gebeurd dat een persoon met wie ik sprak slechts door een paar woorden werd overweldigd. Niet door harde woorden of oproepen tot bekering, maar door enkele woorden.

Het is alsof deze kracht de persoon die hem bezit als een wolk omgeeft. Mensen die in de buurt van deze kracht komen, worden erdoor aangeraakt. Soms kunnen hele groepen mensen erdoor omver worden geworpen; het is dan alsof een heel gebied van de Heilige Geest is doortrokken. Vreemdelingen die dat gebied binnenkomen of erdoorheen reizen, worden zich bewust van de heerlijkheid van God en worden tot zondeovertuiging gebracht zonder dat iemand met hen spreekt. Velen komen tot krachtdadige bekering!

Wanneer christenen zich voor God vernederen en verootmoedigen, zichzelf opnieuw aan God toewijden en om deze toerusting en kracht bidden, gebeurt het vaak dat ze deze in zo'n overweldigende mate ontvangen, dat ze in één dag meer mensen naar de Heere leiden dan dat ze voorheen in hun hele leven gedaan hebben.

Zolang deze christenen nederig blijven, zal de kracht van God behouden blijven. Er zullen bekeringen plaatsvinden en gemeenschappen zullen zich tot de Heere bekeren.' (Tot zover Charles Finney)

Waar wordt er nog geworsteld en gesmeekt? Waar zijn de verwonde gewetens, de slapeloze nachten, de kreunen en uitroepen, de verschrikkelijke zondeovertuigingen, de

snikken en tranen van de verlorenen? O, mochten we dit tijdens deze generatie horen en zien!

En wie moet hier de schuld van krijgen? De mensen? Schrijven we het toe aan de hardheid van hun hart? Lig de fout daar? O nee, broeders, de fout ligt bij ons. Wij zijn schuldig. Als wij zouden zijn wie we moesten zijn, zouden dezelfde dingen gebeuren als destijds. Dan zou iedere mislukking, iedere boodschap die niemand raakt en die leeg terugkeert, ons op de knieën brengen en ons leiden tot grondig zelfonderzoek en verootmoediging.

Laten we de mensen niet de schuld geven. Als onze gemeenten koud zijn en niet ontvankelijk, dan is dit omdat wij dood zijn. Zoals een prediker is, zo zijn de mensen.

Hoevelen zijn er die van hun getuigenis beroofd zijn of die nooit de kracht van de Heilige Geest in hun werk hebben gekend! Hun dienst is niet effectief en hun getuigenis heeft geen kracht, omdat ze weinig of niets voor God bereiken. O ja, ze maken van alles mee en soms zijn ze heel actief, maar het is alles vleselijke inspanning. Er volgen geen geestelijke resultaten. Zo'n bediening is een trieste mislukking. Wat een teleurstellende ervaring!

Maar dank de Heere, zo hoeft dit niet te zijn. Het Woord zegt: *'Gij zult kracht ontvangen.'* Dit is de belofte, en het bevel is: *'Wacht op de belofte van de Vader.'*

Handelingen 1:8 zegt uitdrukkelijk: *'Gij zult kracht ontvangen wanneer de Heilige Geest over u komt.'* Het is dus duidelijk dat de zalving of bekrachtiging door de Geest de ondervinding is die beleefd wordt wanneer de Heilige Geest over de gelovige komt en hem voor dienst toerust.

Een dergelijke zalving wordt echter alleen ontvangen wanneer een ziel hier ernstig bij God om smeekt in vol-

hardend gebed. Dagen en nachten bidden, zoals David Brainerd en John Smith dit deden, is iets wat vandaag niet meer beoefend wordt. Toch is dit het enige wat echte resultaten oplevert. Vandaag de dag hebben we die kracht van de Heilige Geest in onze bediening nodig.

Het is vanuit de uren van overwinnend gebed dat we kunnen uitgaan om onder de zalving het zwaard van de Geest met een dodelijk effect te gebruiken. Gebed is het geheim. Niets kan de plaats van gebed vervangen.

En voor ieder bijzonder werk moet er een bijzondere zalving zijn! Dit is niet zomaar een kwestie van overgeven en geloven, o nee! De heerlijke bovennatuurlijke resultaten waarover ik spreek, worden niet zo gemakkelijk ontvangen. Het kost iets, het kost verschrikkelijk veel.

‘Deze allen waren eendrachtelijk volhardende in het bidden en smeken.’ (Handelingen 1:14)

Ernstig, pleitend, volhardend gebed is Gods voorwaarde. Wanneer wij hieraan voldoen, zullen we met kracht uit de hoogte worden bekleed. Wij moeten niet denken dat deze kracht zomaar op ons zal neerdalen als wij er onverschillig en terloops om vragen. Geen enkele groep christenen heeft het recht te verwachten dat deze bijzondere kracht in hun midden openbaar zal worden, als zij niet bereid zijn om eendrachtig in gebed te volharden. O, dat wij dit verlangen in onze gemeenten toch weer zouden hebben!

‘Slechts door voor de genadetroon op God te wachten, zullen wij deze kracht uit de hoogte ontvangen. Wie daar voor Gods aangezicht op het vuur wacht, zal er beslist vandaan komen en de tekenen dragen van iemand die bij de

Heere geweest is. Zowel voor de gewone gelovige als voor de bedienaar van het Woord is er maar één manier om de kracht van de Geest te ontvangen: door op God te wachten in gebed.

Als u dan begeert uw ziel door het vuur te laten aanraken, zodat de mensen die met u in aanraking komen de bovennatuurlijke kracht zullen voelen en er ook naar zullen gaan verlangen, dan moet u tot God naderen. Hij alleen is de bron van kracht. Sluit uzelf af van de wereld, die koude wereld die ons zo makkelijk van het vuur van God berooft. Ga in uw binnenkamer, sluit de deur en wacht daar op de zalving met de Heilige Geest, in eenzaamheid voor de troon.

Dan zal het vuur op u neerdalen, u vullen en wanneer u weer opstaat, zal een nieuwe kracht uw leven beheersen. U zult niet langer in eigen kracht werken, maar in de kracht en betoning van de Geest.' (William Arthur)

Er zijn echter ook mensen die hiervan een valse beleving hebben en denken dat zij door de Geest gezalfd zijn terwijl dit niet zo is. Er zijn geen resultaten en de vrucht blijft uit! Als zij wel de zalving zouden hebben ontvangen, zouden de dingen die in de levens van de vroegere heiligen zijn gebeurd, ook in hun bedieningen plaatsvinden. O, als al de zalvingen en vervullingen met de Heilige Geest waarop tegenwoordig tijdens conferenties aanspraak wordt gemaakt de ware moesten zijn, zou het land een herleving beleefd hebben! Nee geliefden, al zou slechts één broeder of zuster deze zalving ontvangen, dan zouden dorpen en steden in de omgeving voor Christus in brand worden gestoken.

Het bewijs voor deze zalving wordt gevormd door het resultaat. Het bewijs dat de Geest van Elia op Elisa was ge-

komen, was dat de wateren van de Jordaan zich ook verdeelden toen hij erop sloeg.

U vraagt: Waarom is het zo moeilijk om de met de Geest te ontvangen? Waarom? Omdat God Zijn Geest niet op een vleselijk persoon zal uitstorten. Hij moet eerst Zijn werk in ons doen, en dat duurt gewoonlijk lang, want we zullen Hem niet Zijn gang met ons laten gaan. Eigenliefde, het zoeken van eigen eer en dit soort dingen hinderen Hem steeds weer. Hij kan ons niet vernederen. Hij is niet in staat ons hart te breken omdat we niet willen buigen.

Of misschien is er nog een andere reden. God kan ons zo'n grote eer niet toevertrouwen. Hij weet dat wij er een mislukking van zullen maken. O, de droevige, hartverscheurende voorbeelden van mannen en vrouwen die ooit machtig tijdens opwekkingen werden gebruikt en die onder de zalving van de Geest honderden zielen tot God brachten, maar die vervolgens hun zalving verloren hebben en die al die tijd erna in het vlees werkten en weinig of niets bereikten! Zij hebben het te makkelijk opgenomen, ze werden hooghartig en trots, ze lieten toe dat er wat zonde hun leven binnensloop en zo bedroefden ze de Heilige Geest. Uiteindelijk ontdekten ze dat ze zelf zonder geestelijke kracht waren, net als Simson, wiens haren waren afgeschooren. Als ze vroeger preekten, riepen zielen luid om genade onder vreselijke overtuiging. Nu moeten zij smeken en vleien. Hun samenkomsten zijn dood en koud. Maar een handvol mensen reageert, en zelfs dat zijn geen vruchten van de Heilige Geest.

Ik hoef alleen nog de getuigenissen in te voegen van sommigen die deze bekrachtiging ontvangen hebben, om ons te overtuigen van de realiteit van de ervaring. En als God het aan één of aan een tiental personen kan geven, dan kan Hij het geven aan iedereen.

‘Dertien jaar lang heb ik om de zalving van de Geest gebeden’, schrijft Evan Roberts. ‘Een van onze diakenen, Willie Davies, zei op een avond tijdens de bijeenkomst: ‘Denk eraan trouw te zijn. Stel u voor dat de Geest neerdaalt terwijl u afwezig bent. Denk aan Thomas! Wat een verlies leed hij.’

Ja, ik bad en ik zei tegen mezelf: ‘Ik zal de Heilige Geest met kracht ontvangen.’ Ondanks problemen, slecht weer en moeilijke omstandigheden ben ik naar ieder gebedsuur gegaan. Soms maakten mijn vrienden een uitstapje en dan was de verzoeking groot om met hen mee te gaan, maar ik deed het niet. Nee, ik heb de gebedsdiensten bijgewoond en samen met anderen gebeden om herleving; ik denk zo’n elf jaar lang. Het was zeker de Heilige Geest die mij deze motivatie gegeven heeft.’

Tijdens een zekere morgendienst die Evan Roberts bijwoonde, vroeg de evangelist in zijn gebed of de Heere de mensen wilde buigen. De Geest leek tegen Roberts te zeggen: ‘Dat is wat je nodig hebt, gebogen worden.’

En zo beschrijft hij zijn ervaring: ‘Ik voelde dat er een levende kracht mijn borst inkwam. Het groeide en groeide, en ik barstte bijna. Binnen in mij brandde het. Wat in mij brandde, was dat vers: ‘God heeft Zijn liefde uitgestort.’ Ik viel op mijn knieën met mijn armen over de stoel voor me. Tranen en zweet rolden over mijn gezicht. Ik dacht dat er bloed stroomde.’

Een paar vrienden kwamen naar hem toe om zijn gezicht af te vegen. Ondertussen riep hij uit: 'O Heere, buig mij! Buig mij!' Toen brak plotseling de heerlijkheid door.

Evan Roberts voegt hieraan toe: 'Nadat ik door God gebogen was, kwam er een golf vrede over me heen. De gemeente zong: 'Ik hoor Uw welkome stem.' Terwijl zij zongen, dacht ik aan de oordeelsdag, hoe mensen dan gebogen zullen worden. Ik werd vervuld met medelijden voor hen die op die dag moeten buigen, en ik hilde.

Sindsdien werd de redding van zielen de last van mijn hart. Vanaf die tijd stond ik in vuur en vlam, met een verlangen heel Wales door te reizen. Zo mogelijk was ik bereid geweest God te betalen voor het voorrecht om te gaan.'

Dit was de ervaring van Evan Roberts, Gods geëerde instrument in de herleving in Wales. Maar laten we nu luisteren naar het getuigenis van John Wesley en van Christmas Evans: 'Om ongeveer drie uur in de ochtend, terwijl we nog onafgebroken baden, kwam de kracht van God over ons, zo sterk dat velen het van vreugde uitriepen, terwijl anderen op de grond neervielen. Zodra we iets van het wonder gingen beseffen, riepen we allemaal eenparig: 'Wij loven U, O God, wij erkennen U als de Heere.' (John Wesley)

'Ik was moe vanwege mijn eigen koude hart; een hart dat koud was tegenover Christus en Zijn offer aan het kruis, koud tegenover het werk van de Geest en ijskoud op de preekstoel, in gebed en in Bijbelstudie. Ik wist nog dat ik vijftien jaar daarvoor in brand stond voor de Heere; mijn hart was brandende in mij, alsof ik samen met de Heere Jezus onderweg was naar Emmaüs.

En toen, op een dag die ik nooit zal vergeten, voelde ik de begeerte om de heuvel Cader Idris op te klimmen. Ik ervoer een geweldige gebedslast. Mijn hart voelde hard en mijn geest was wereldsgezind. Toen ik in de naam van de Heere Jezus begon te bidden, gebeurde er iets. De ketenen die mij gebonden hadden, begonnen langzaam los te gaan. De hardheid van mijn hart smolt weg en het voelde alsof er bergen van sneeuw en ijs in mij smolten.

Plotseling vlamde er nieuwe moed in mij op. De belofte van de Heilige Geest werd een mogelijkheid. Ik voelde hoe mijn gedachten van een verschrikkelijke binding werden bevrijd. De tranen begonnen te stromen en ik riep het uit van vreugde en dankbaarheid vanwege Gods genadig ingrijpen in mijn leven. Hij herstelde de vreugde des heils in mij en ik begon te smeken dat Hij de kerken en de gelovigen in de omgeving zou bezoeken. Ik bad voor elke predikant bij name.

Deze worsteling van vreugde, tranen en gebed duurde bijna drie uur. Het spoelde steeds weer als een golf over mij heen, een golf die door een machtige wind aangedreven werd. Eindelijk zakte ik, uitgeput vanwege de strijd, in de armen van de Heere terug. Ik gaf mijzelf, met alles wat ik heb en ben, mijn lichaam, ziel, gaven, inspanning – ja, alles – aan Hem over voor de rest van mijn aardse leven.’ (Christmas Evans)

Voortaan zou Christmas Evans met een hernieuwde ijver werken, versterkt in de inwendige mens. Een rijke zegen volgde op zijn prediking. Binnen twee jaar verdubbelde het aantal plaatsen waar hij preekte van tien naar twintig, en aan zijn herderlijke zorg werden zeshonderd nieuwe bekeerlingen toegevoegd.

*O, de machtige kracht van de Geest,
De zalving van bovenaf gegeven!
Hoe diep is het verlangen naar hemelse zegen
De liefde van God deelt dit mee.*

*Dit alleen is ons diepste verlangen,
Niets anders kan bevrediging schenken.
Om deze zalving smeken we nu.
O Heere, wil aan Uw beloften denken.*

*We belijden onze zonden tegenover U.
Aan U alleen geven we alles over.
Vertrouwend dat U die zegen zal geven
En onze smeekgebeden zal verhoren.*

*Zo wijden wij ons aan ernstig gebed,
En smeken dat U ons heilig zal maken.
Want eerst moet ons hart worden voorbereid,
Voordat we de zalving kunnen ervaren.*

*Dan zullen zondaars zich tot Jezus wenden,
Met harten vol schuld en diep verdriet.
Redding van zondaars is ons enige streven.
En aan God alleen behoort al de eer!*

(Oswald J. Smith)

Hoofdstuk 5

Zondeovertuiging

Wat vorige herlevingen altijd kenmerkte, was een diepe en ernstige overtuiging van zonde. En juist dit wordt vandaag de dag zo gemist. Waar er ware overtuiging van zonde is, is het niet nodig mensen te vermanen, aan te moedigen of druk op hen uit te oefenen. Nee, zondaars zullen uit zichzelf naar behoud gaan verlangen, gedrongen door een besef van hun schuld.

In moderne evangelisatiediensten dringen de evangelisten er bij de mensen op aan om Jezus als Verlosser aan te nemen – en dat is goed. Maar hoe wonderlijk zal het wezen als we zondaars weer uit horen roepen dat God hén moet aannemen. Vandaag de dag wordt de redding van een ziel op een formele, bijna koude en terloopse wijze afgehandeld. Het lijkt wel of zondaren God een gunst doen door Zijn offer aan te nemen. Hun ogen zijn droog, zondebesef ontbreekt geheel en al en er is geen teken van berouw.

Wat zou het anders zijn als er ware overtuiging van zonde was. De vrucht zal blijvend zijn als mensen met gebogen hoofden en tranen van berouw in verslagenheid uitroepen: 'O, God wees mij zondaar genadig.'

Denk maar aan de gevangenebewaarder van Filippi die bevend en angstig naar Paulus toe komt en stamelend vraagt: 'Wat moet ik doen om zalig te worden?'

Als we de vrucht van de Geest begeren, moet God de grond eerst voorbereiden. De Heilige Geest moet mensen van zonde overtuigen voordat ze waarachtig tot geloof kun-

nen komen. Het is prima om mensen tot geloof in Christus op te roepen, maar ze moeten eerst naar dit geloof verlangen. Laten we wachten totdat de Geest Zijn werk in hen gedaan heeft voordat we tegen hen zeggen: 'Geloof in de Heere Jezus Christus en u zult behouden worden.'

We moeten eerst de tekenen zien zoals bij de gevangenebewaarder van Filippi. En wanneer de nood zo hoog is dat ze verslagen uitroepen: 'Wat moet ik doen om zalig te worden?' is het de tijd om hen tot geloof in Jezus op te roepen.

'Er is vandaag een ander Evangelie dat heel populair is. Een Evangelie dat zondebesef, berouw en bekering uitschakelt. Het vraagt van de zondaar slechts een intellectuele instemming dat hij een zondaar is en een verstandelijke aanvaarding van de verzoening van Christus aan het kruis. Nadat hij dit heeft gedaan, wordt hem gezegd dat hij in vrede heen kan gaan, want hij is nu gered en Jezus Christus heeft zijn zaak met God in orde gemaakt. Er wordt een vrede verkondigd die absoluut geen vrede is.

Zulke oppervlakkige bekeringen leiden tot niet toegewijde levens. Ze leiden ertoe dat God oneer wordt aangedaan. Vaak zullen dergelijke mensen weer in wereldgelijkvormigheid en zonden vervallen en de kerk van Christus schade berokkenen.

Zonde moet gevoeld worden voordat ze beleden kan worden! Zondaren moeten over hun zonden huilen voordat ze getroost kunnen worden. Onze tijd heeft ware, krachtvolle bekeringen nodig. Bekeringen zoals die vroeger plaatsvonden, zullen de eer aan God brengen en ook de kracht van God terugbrengen. Ja, dan zullen zondaars weer voor de heiligheid van God beven.' (J. H. Lord)

Zullen we in het dagelijkse leven overwegen een dokter te raadplegen voordat iemand ziek is? Moedigen we gezonde mensen aan om de dokter te bezoeken? Zal iemand die goed kan zwemmen omstanders om hulp roepen? Natuurlijk niet! Maar zodra iemand ziek wordt, moet de dokter geroepen worden. Dan weten we dat er medicijnen nodig zijn. Als we voelen dat we wegzinken en bijna verdrinken, roepen we om hulp. O, wat een angst en wroeging ervaren we als we beseffen dat we in het donkere water wegzinken zonder dat iemand ons redt!

Zo is het ook met iemand die zijn verlorenheid gaat beseffen. Iemand die van zonde overtuigd is en zijn verloren toestand beseft, zal niets anders kunnen dan uitroepen: 'Wat moet ik doen om zalig te worden?' Hij hoeft niet onder druk te worden gezet of te worden aangemoedigd. Het is een kwestie van leven en dood en hij zal van alles doen om behouden te worden.

Het is het gebrek aan echte zondeovertuiging dat leidt tot oppervlakkige en onechte herlevingen. Het is niet zo moeilijk om een hand in de lucht te steken of een kaart in te vullen om aan te geven dat je tot geloof bent gekomen. De zoekende ziel moet tot ware en blijvende vrijheid komen om de toets van de tijd te doorstaan. Honderden opgewonden 'bekeerlingen' te krijgen is één ding, maar iets anders is het om na vijf jaar terug te komen en hen nog volhardend bezig te vinden.

John Bunyan heeft deze waarheid goed begrepen en uitstekend verwoord en uitgebeeld in de Christenreis. Christen had zijn worstelstrijd en zielswroeging, totdat hij zijn last aan de voet van het Kruis kon laten.

God zegt over Zijn eigen Woord dat het ‘een vuur’, ‘een hamer’ en ‘een zwaard’ is. Vuur is iets wat brandt en een steek met een zwaard zal beslist pijnlijk zijn. En wanneer Gods Woord door de kracht van de Heilige Geest wordt verkondigd, zal het dezelfde uitwerkingen hebben. Het zal branden als een vuur, in stukken slaan als een hamer en doorboren als een zwaard. De geestelijke en verstandelijke pijn zal net zo echt zijn als de lichamelijke. En als de boodschap geen pijn veroorzaakt, is er iets fout met de boodschap of met de prediker.

‘Als iemand een verschrikkelijke misdaad gepleegd heeft en daarvoor plotseling wordt gearresteerd, dan is het heel normaal dat deze misdadiger op dat moment van angst en spanning begint te beven. Denk maar aan de reactie van koning Beltsazar van Assyrië, toen de vingers van een mens op de muur begonnen te schrijven: *‘Toen veranderde zich de glans des konings, en zijn gedachten verschrekten hem; en de banden zijner lendenen werden los, en zijn knieën stieten tegen elkander aan.’* (Daniël 5:6)

Niemand vond de reactie van de koning onnatuurlijk. Waarom is het dan in de ogen van de mensen vreemd als bij zondaars uiterlijk zichtbaar wordt welke grote onrust en opwindning ze vanbinnen ervaren?’ (*Citaat uit een biografie van William Bramwell.*)

‘Plotseling tijdens een dienst riep een man het uit. Ik begon dadelijk te bidden, want preken lukte niet meer. Overal begonnen andere mensen te bidden en te smeken.’ (*Thomas Collins*)

‘Een godsdienstige man die de samenkomst observeerde, was heel ontevreden over wat hij zag. Hij noemde het allemaal ‘huichelarij’. Maar plotseling leek het alsof hij door een bliksemstraal werd getroffen. De worsteling en pijn waarin hij verkeerde, was verschrikkelijk om te zien. We smeekten God hem zijn dwaasheid te vergeven. Na een poosje tilde hij zijn hoofd op en riep uit: ‘Nu weet ik dat u een profeet van de Heere bent.’ *(John Wesley)*

‘J. H. was altijd een stabiel persoon. Hij woonde regelmatig bijeenkomsten bij en nam deel aan het heilig avondmaal. Hij was ijverig in de dienst van de kerk en sterk gekant tegen alle andersdenkenden van andere denominaties. Toen hij echter hoorde dat mensen van overtuiging op de grond vielen en schijnbaar vreemde aanvallen kregen, ging hij op onderzoek uit. Hij vertrouwde het allemaal niet wat er in de samenkomsten gebeurde.

We waren weer op weg naar huis, toen we iemand tegenkwamen die meedeelde dat J. H. helemaal uit het lood geslagen was. Hij was tijdens het lezen van het boek ‘Verlossing door het geloof’ zo aangeraakt dat hij schreeuwend van zijn stoel gevallen was en hard op de grond begon te stampen.

De burens waren allemaal naar zijn huis gekomen om te kijken wat er gebeurde. Tussen één en twee uur kwam ik bij zijn huis aan. Verschillende mensen stonden om hem heen. Zijn vrouw wilde iedereen wegsturen, maar de man zelf riep uit: ‘Nee, laat ze allemaal hier blijven, zodat ze het rechtvaardige oordeel van God kunnen zien!’ Twee mannen moesten hem vasthouden. Toen hij mij zag strekte hij zijn hand uit en riep: ‘Hier is de man die ik als een bedrieger bestempelde, maar God heeft mij gearresteerd! Ik dacht dat

het allemaal hersenspinsels waren, maar wat nu met mij gebeurd is, is de waarheid.'

We hebben daarna met elkaar gebeden en geleidelijk kwam deze man tot bedaren. Zijn lichaam en ziel kwamen tot bevrijding.' (*John Wesley*)

'De kracht van God leek als een geweldige stormwind over de samenkomst te komen en vaagde met een verbaazingwekkende energie alles weg wat er in de weg stond. Ik stond verbaasd over de invloed, die het gehoor bijna geheel aangreep. Ik kon het nergens beter mee vergelijken dan met de onweerstaanbare kracht van een machtige stortvloed of een aanzwellende wolkbreuk die met zijn ondraaglijke gewicht alles neerdrukt en wegvaagt wat hem in de weg komt. Bijna iedereen, mensen van alle leeftijden, werden van zorg neergedrukt en bijna niemand kon de schok van deze verbaazingwekkende werking weerstaan. Oude mannen en vrouwen die jarenlang dronken ellendelingen waren geweest en sommige kleine kinderen, niet ouder dan zes of zeven jaar, bleken ongerust over hun ziel, evenals mensen van middelbare leeftijd. (...)

De hele vergadering riep in grote benauwdheid om genade. Zelfs buiten stonden drommen mensen te huilen. De vrees voor hun ziel was zo groot dat ze schijnbaar niet meer op elkaar letten. Iedereen stond zijn eigen schuld voor God te belijden.' (*David Brainerd*)

'De kapel stond propvol met mensen. Het Woord werd 'levend en krachtig' gebracht. De aanwezigen werden in het hart geraakt. Er was angst als gevolg van zondebesef en er klonken uitroepen om genade. Tot middernacht lagen berouwvolle zondaren op hun knieën. Ze bleven net zolang

bidden totdat God vergeving zou schenken. Naarmate personen door het geloof vrede gevonden hadden, namen anderen hun plaats in. De zondeovertuiging was zo verschrikkelijk dat de overtuigde zondaren het gebouw niet wilden verlaten.

De hele nacht en de volgende dag ging de gebedssamenkomst door, zonder enige onderbreking. Men vertelt dat er meer dan honderd mensen krachtadig tot bekering gekomen zijn en verschillende belijdende gelovigen zijn geestelijk verdiept en dienen God met nog meer overgave.' (*Citaat uit een biografie van Squire Brooke*)

'Terwijl we baden, kwamen twee personen het gebouw binnen en riepen of God hun genadig wilde zijn. Terwijl ik bad, daalde de kracht van God neer en deze beide mensen werden allebei in hun harten getroffen. Onder tranen belelden ze luid hun zonden.' (*William Carvosso*)

'Op alle plaatsen van de opwekking komen mensen in groten getale onder zondeovertuiging. Als deze zo sterk wordt dat ze een crisis bereikt, is de zondaar zo zwak dat hij niet kan zitten of staan. Gewoonlijk valt hij op zijn knieën of zelfs op de vloer. De zondeovertuiging is zo diep dat mensen worden neergeveld alsof ze door een kogel getroffen zijn. Sommige kreunen verschrikkelijk, terwijl anderen met intense schreeuwen smeken: 'O Jezus, wees mij genadig, red mijn ziel!'

Hun lichaam begint te beven en het voelt alsof er een groot gewicht op de borstkast drukt. Anderen getuigen dat het lijkt alsof ze gewurgd worden. Men is gewoonlijk nat van het zweet. Sommigen moeten deze bittere strijd meerdere keren doormaken, maar anderen slechts één keer. Als

deze dingen aan de gang zijn, heeft men geen trek in eten. Velen van hen eten en slapen dagen achter elkaar niet.

Het gebed is de enige verlichting die deze verschrikkelijke last weg kan nemen. Gewoonlijk houdt dit gevoel van benauwdheid en angst aan totdat de vrede in Jezus Christus wordt gevonden. Zodra dit gebeurt, verandert alles. Men krijgt nu gevoelens van dankbaarheid, overwinning en aanbidding.

Deze eigenaardige verschijnselen laten duidelijk zien dat er een geweldige strijd aan de gang is met de listen en de machten van de duivel.' (*Over de Ierse herleving, 1859*)

'De kracht van Gods Geest kwam net als met Pinksteren als een stormwind over hen. Sommigen riepen het in doodsangst uit. Zelfs sterke mannen vielen op de grond alsof ze ter plekke stierven. Ik moest een psalm laten zingen, en het gezang was vermengd met het gekreun van zondaren die om genade smeekten.' (*William Burns*)

'Een herleving brengt altijd zondeovertuiging met zich mee, juist in de kerk. Teruggevallen kerkmensen moeten eerst hun hart in het licht van Gods Woord onderzoeken. Grondig zelfonderzoek is nodig. De fonteynen van zonden moeten opgebroken worden.

In een echte herleving worden christenen altijd onder zo'n overtuiging gebracht. Ze zien hun zonden in zo'n licht dat ze het vaak onmogelijk vinden om te blijven hopen dat ze door God aanvaard zijn. Het gaat niet altijd zo ver, maar in een echte herleving zijn er altijd diepe zondeovertuigingen en zijn er vaak mensen die alle hoop laten varen.' (*Charles Finney*)

Red o Heere, ik smeeik U, red ons nu,
Red en overtuig ons van zonde!
Breek harde harten en schenk berouw.
O Geest, verbreek toch de banden!

Stort Uw Geest uit, Heere, ik smeeik het U.
Laat Hij zondaren tot redding bekeren.
De rijken, de armen, een grijsaard en kind,
Redding van zondaars, dat is wat wij begeren!

Laat leed en zielenpijn,
Elk zondaarshart doorboren en breken.
Totdat zij, gedrongen door Jezus' liefde,
Voor het altaar om genade smeken.

Red, o Heere, hen die verloren zijn,
Voordat Jezus op de wolken terugkomt.
Geest van God, werk voort en red
De genadetijd is spoedig voorbij!

Geest van God, verlaat ons niet!
Geef dat de zondaar niet onverzoend sterft.
Het uur is laat en de nacht komt,
Red toch van het verderf!

(Oswald J. Smith)

Hoofdstuk 6

Hindernissen voor herleving

Er is slechts één hindernis die het kanaal kan verstoppen en Gods machtige werking kan verhinderen en dit is *zonde*. Zonde is het grootste struikelblok. Zonde kan het werk van de Geest en herleving tegenhouden. David zegt:

‘Had ik naar ongerechtigheid met mijn hart gezien, de Heere zou niet gehoord hebben.’ (Psalm 66:18)

‘Zie, de hand des HEEREN is niet verkort, dat zij niet zou kunnen verlossen; en Zijn oor is niet zwaar geworden, dat het niet zou kunnen horen. Maar uw ongerechtigheden maken een scheiding tussen u en tussen uw God, en uw zonden verbergen het aangezicht van u, dat Hij niet hoort.’ (Jesaja 59:1-2)

Zonde is dus het grote struikelblok en moet uit de weg geruimd worden. Er is geen alternatief. Een compromis is onmogelijk. God zal niet werken zolang er verborgen zonden in de harten van Zijn kinderen zijn.

‘Zaait u tot gerechtigheid, maait tot weldadigheid; braakt u een braakland; dewijl het tijd is de HEERE te zoeken, totdat Hij kome, en over u de gerechtigheid regene.’ (Hosea 10:12)

‘En als Mijn volk waarover Mijn Naam genoemd is, zich verootmoedigt en bidt, en zij Mijn aangezicht zoeken, en

zich bekeren van hun boze wegen; zo zal Ik uit den hemel horen, en hun zonden vergeven, en hun land genezen.' (2 Kronieken 7:14)

O, hoor Gods belofte in dit vers, maar let ook op de voorwaarden. Ziet u dat niets minder dan een gebroken en verslagen hart dat treurt over de zonde en daarmee breekt, God ooit tevreden zal stellen? Alle *bewuste* zonden moeten geheel en al uit de weg worden geruimd!

Er moet niet zomaar spijt zijn over de gevolgen van de zonde en vrees voor de straf, maar echt berouw omdat u tegen God gezondigd hebt en Zijn naam hebt onteerd. De hel is vol wroeging, maar slechts vanwege de verdiende straf. Er is geen werkelijke verbrokenheid. De rijke man uitte geen woord van smart wegens zijn zonde tegenover God. (Lukas 16:29-30) David echter, hoewel schuldig aan zowel moord als overspel, beschouwde zijn zonde als tegen God alleen bedreven. (Psalm 51:4) Enkel wroeging is niet werkelijk goddelijk berouw dat tot bekering leidt. Judas was vol wroeging, maar hij kwam nooit tot bekering.

Nu kan alleen God een gebroken en verslagen hart geven, een verdriet dat zal leiden tot het belijden en laten van zonde. En niets minder dan dit is voldoende.

'De offeranden Gods zijn een gebroken geest; een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God, niet verachten.' (Psalm 51:19)

'Wie zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar die ze belijdt en laat, zal barmhartigheid verkrijgen.' (Spreuken 28:13)

‘Alleen ken uw ongerechtigheid, dat gij tegen den HEERE, uw God, hebt overtreden.’ (Jeremia 3:13)

Er zijn drie soorten schuldbelijdenis die beschouwd moeten worden.

1. Verborgen belijdenis. Want waar de zonde tegen God alleen bedreven is, hoeft deze aan niemand anders te worden beleden dan aan Hem. (1 Johannes 1:9, Psalm 32:5)
2. Persoonlijke belijdenis. Want waar de zonde tegen een ander beleden is, moet deze niet alleen naar God toe worden beleden, maar ook naar degene die tekort is gedaan. Noch zal er enige vrede zijn voordat de belijdenis gedaan is en er vergeving is gezocht. (Mattheüs 5:23, 24)
3. Openbare belijdenis. Want waar de zonde tegen de kerk is beleden (dat wil zeggen: tegen de gehele vergadering, een groep, organisatie of gezelschap), moet de belijdenis even openbaar zijn als de overtreding.

Zolang ongerechtigheid onder het volk van God bedekt wordt en niet beleden, zolang zal de Geest van God niet in staat zijn een herleving te brengen. Mensen moeten in een goede verhouding tegenover elkaar komen te staan om in een goede verhouding tegenover God te kunnen komen.

Op een avond nadat er een hartdoorzoekende boodschap was gebracht, liep er een jongeman naar voren. Hij richtte zich tot de aanwezigen en deed de schokkende belijdenis dat hij geld had gestolen en gebruikt dat hem niet toebehoorde. Hij was de penningmeester van twee belangrijke organisaties en had bijna al het hem toevertrouwde geld verkwanseld.

Het gebeurt heel vaak dat mensen bij het altaar neerknien en schijnbaar in diepe smart en hartzeer tot God roe-

pen, maar nochtans niets ontvangen. Net zo vaak gebeurt het dat groepen mensen avond na avond bij elkaar zijn en om herleving bidden, maar dat er toch geen antwoord komt. Hoe komt dit? Laat het Woord van God antwoord geven:

‘Uw ongerechtigheden maken een scheiding tussen u en tussen uw God, en uw zonden verbergen het aangezicht van u, dat Hij niet hoort.’ (Jesaja 59:1-2)

Laat we daarom eerst onze zonde openbaren. Laat we onze kromme wegen recht maken, laten we de stenen weghalen, en dan kunnen we in geloof en verwachting om de stromen van zegen bidden.

Laten we daarom nu onze zonden één voor één nemen en iedere overtreding afzonderlijk beschouwen. Laten we onszelf de volgende vragen stellen. Het kan zijn dat we schuldig zijn en dat God tot ons zal spreken.

1. Hebt u iedereen vergeven? Is er enige kwaadwilligheid, haat of afgunst in uw hart? Zijn er personen tegenover wie u wrok koestert? Heeft u geweigerd uzelf met een ander te verzoenen?
2. Wordt u nog wel eens kwaad? Is er woede in uw hart? Verliest u om het minste of geringste uw humeur? Heeft u vaak last van woede-uitbarstingen?
3. Heeft u last van jaloezies? Als iemand anders boven u gekozen wordt, is er dan jaloezie? Bent u jaloezies op degenen die beter dan u kunnen bidden, preken enzovoort?
4. Bent u ongeduldig of snel geïrriteerd? Wordt u om de minste reden wispelturig of humeurig? Of bent u rustig en kalm onder alle omstandigheden?
5. Bent u een ander tot aanstoot? Als iemand een andere

visie dan u heeft of als iemand u negeert, doet dat u dan pijn? Als iemand anders lof ontvangt en u over het hoofd ziet, hoe voelt u zich dan?

6. Bent u hoogmoedig? Bent u vol van uzelf en uw eigen prestaties?
7. Bent u misschien oneerlijk geweest? Staan uw werk, uw zaken enzovoort boven alle verdenking? Buit u anderen misschien uit?
8. Roddelt u wel eens? Praat u graag over andere mensen? Doet u mee met lasterpraatjes? Bemoeit u zich graag met andermans zaken?
9. Bekritiseert u gemakkelijk? Is uw kritiek liefdeloos, hard en ongenaakbaar? Zoekt u de fout altijd bij een ander?
10. Besteelt u de Heere? Heeft u uw tijd aan God toegewijd of voor eigen doeleinden gebruikt? En wat het geld betreft: berooft u God wat betreft uw offergaven?
11. Bent u wereldgelijkvormig? Houdt u van de aardse pleziertjes en verleidingen van de wereld?
12. Heeft u gestolen? Ja, ik bedoel ook die kleine dingetjes die u ongemerkt hebt weggenomen.
13. Leeft er bitterheid in uw hart? Leeft er wrok in uw hart die uw hele leven vergiftigt?
14. Is uw leven oppervlakkig of lichtzinnig? Treedt u ongepast op? Bent u zo dat de wereld denkt dat u bij hen hoort?
15. Heeft u iemand onterecht behandeld of geweigerd iets goed te maken? Of bent u net als Zacheüs? Heeft u in orde gemaakt wat u fout gedaan hebt?
16. Bent u voortdurend bekommerd en onrustig? Of vertrouwt u op God voor uw tijdelijke en eeuwige behoeften?
17. Bent u schuldig aan immoraliteit? Laat u toe dat uw ge-

- dachten met allerlei onreine dingen bezig zijn?
18. Bent u eerlijk in wat u zegt? Of overdrijft u altijd en schept u een verkeerde indruk bij anderen? Liegt u?
 19. Bent u schuldig aan de zonde van ongeloof? Trekt u het Woord van God in twijfel, ondanks alles wat Hij voor ons gedaan heeft? Klaagt u voortdurend?
 20. Bent u schuldig aan de zonde van biddeloosheid? Bent u een voorbidder? Bidt u regelmatig? Hoeveel tijd besteedt u aan gebed? Of heeft u geen tijd om te bidden?
 21. Besteedt u nog tijd aan de Bijbel? Hoeveel hoofdstukken leest u per dag? Bent u een Bijbelstudent? Put u kracht uit het Woord van God?
 22. Heeft u nagelaten om Christus te belijden voor de mensen? Schaamt u zich voor de Heere Jezus? Houdt u liever uw mond als u zich tussen ongelovige mensen bevindt? Getuigt u dagelijks van Hem?
 23. Ervaart u een last voor mensen die Jezus niet kennen? Benauwt het u dat mensen ongered verloren gaan? Geeft u werkelijk om hen?
 24. Heeft u uw eerste liefde verlaten en staat u niet meer in brand voor Jezus?

Dit zijn de dingen die ervoor zorgen dat God de gebeden van Zijn kinderen niet hoort. Laten wij eerlijk zijn en deze dingen bij hun echte naam noemen, namelijk ZONDE. We willen het zo graag menselijke zwakheden noemen, maar God zegt dat het zonde is. Hoe eerder wij deze dingen belijden en laten, des te eerder zal de Heere onze gebeden horen en in ons leven ingrijpen. Waarom zouden wij onszelf langer bedriegen?

Kom, laten wij dat wat in ons eigen leven een struikelblok of een versperring is, verwijderen. 'Indien wij onszelf oor-

delen, zullen wij niet veroordeeld worden.' Onthoud: 'Het oordeel begint bij het huis van God.'

Door de eeuwen heen was dit het belangrijkste kenmerk van herlevingen wereldwijd. Avond aan avond werd er zonder enig noemenswaardig resultaat gepreekt, totdat plotseling op een avond de een of andere ouderling of diaken in tranen uitbarstte en beleet dat hij iemand onrecht aangedaan had. Hij smeekte om vergeving.

Of een vooraanstaande vrouw kwam plotseling tot zondebesef en beleet onder tranen dat zij haatdragend en onvergevingsgezind was. Nadat belijdenis werd gedaan en er vergeving ontvangen was, leek het alsof God het overnam en kwam de Geest van God in Zijn machtige kracht over de gemeente. En vanuit de gemeente breidde dit zich uit, totdat de hele gemeenschap in de greep van een herleving was, gewerkt door de Heilige Geest!

Weet u dat er gewoonlijk maar één specifieke zonde is die een blokkade veroorzaakt? Het is als een Achan in het legerkamp van Israël. En God zal Zijn vinger speciaal op die zonde leggen. Hij zal deze zonde ook niet wegnemen voordat zij beleden is en de dingen zijn rechtgezet.

Kom laten we onszelf Davids gebed eigen maken:

'Doorgrond mij, o God! en ken mijn hart; toets mij, en ken mijn gedachten.' (Psalm 139:23)

Zodra de blokkade verwijderd is, zal God neerdalen en Zijn machtige kracht aan ons openbaren!

Het onderstaande gedicht is geschreven door Samuel Stevenson. Hij heeft mij veel over herlevingen verteld en mij voorgesteld aan mannen die hierbij betrokken waren. Ook heb ik van hem veel kostbare waarheden over de strijd in het gebed geleerd.

*Een stad vol mooie kerken,
Met sprekers, knap en groot,
Met koren en met orgels –
En toch is alles dood.
Men werkt met ernst en ijver,
Men werkt met man en macht.
Waar is, mijn lieve broeder,
Gods wonderbare kracht?*

*Zij zoeken educatie,
Zij streven zeer bewust
Met schema's en met plannen;
Zij geven zich geen rust.
Zij streven naar meer kennis
En kunde, allermeeest.
Maar, wat is nodig, broeder,
Dan God, de Heil'ge Geest?*

*Besteedt men tijd en gaven,
Preekt men uit wijsheids' schat,
Gods volk blijft ondanks kennis
Toch enkel arm en mat.
God wil geen aardse wijsheid,
Die enkel kennis kweekt.
Hij wil dat men van harte,
Voorgoed met zonde breekt.*

*Alleen het werk des Geestes
Verlevendigt het gemoed.
God heeft de mens niet nodig,
Noch alles wat hij doet.
Geen menselijk bedenkfel,
Geen vaardigheid, geen kunst,
Maar een gebroken hart
Aanvaardt Hij in Zijn gunst.*

*Er worden schone woorden
In menselijk wijze waan
Gezongen en gesproken.
Het brengt geen zegen aan.
God wil gezalfde lippen.
’t Is slechts een zuiver man
Die, met de Geest vervuld,
Zijn Woorden spreken kan.*

*O God, herleef ons waarlijk,
Blijf bij ons elke dag.
Dat elk die ons ziet bidden,
Ons ook zo leven zag.
De Heer’ kan ons behouden,
Hij zegent in geduld
Als wij voor zonde vluchten,
Belijdend onze schuld.*

(Samuel Stevenson)

Hoofdstuk 7

Geloof in herleving

Geloof is de sleutel die Gods kracht beschikbaar stelt. *‘Door het geloof zijn de muren van Jericho ingestort.’* Een grote voorwaarde voor herleving is een levend en krachtig geloof.

‘Alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft.’

(Markus 9:23)

De persoon die door God gebruikt zal gaan worden, zal een boodschap van de hemel krijgen. De Heere zal hem een belofte geven. Geen algemene belofte die op alle christenen van toepassing is, maar een specifieke belofte, die rechtstreeks tot zijn hart zal spreken. Het kan zijn dat een bekende belofte vanuit de Schrift plotseling met nieuwe kracht tot hem komt, waardoor hij weet dat de Heere gesproken heeft.

Als ik iets voor de Heere wil doen, moet ik daarom eerst vragen: ‘Heb ik een belofte? Heeft God gesproken?’ Het was deze goddelijke verzekering die de profeten van ouds ertoe in staat stelde om naar de mensen toe te gaan en te zeggen: *‘Zo spreekt de Heere.’*

En totdat God zo specifiek tot ons gesproken heeft, kunnen we beter voor Hem op ons aangezicht blijven liggen en ernstig bidden, anders zou het kunnen gebeuren dat Hij over ons zal zeggen: ‘Wee de profeten die hardlopen, maar Ik heb hen niet gestuurd.’

Maar als iemand wel van Godswege Zijn woord gehoord heeft, *'al zou Hij vertoeven, verbeid Hem, want Hij zal gewis komen'* (Habakuk 2:3). Al zouden er jaren voorbijgaan, God zal Zijn belofte gestand doen, want Hij is getrouw aan Zijn Woord.

En o, wat een vreugde is het om deze stem te horen en te herkennen. Hij is het! Wat een wonderlijke bemoediging! En wat een heerlijk geloof. God heeft gesproken. Hij zal het doen! Geen vragen meer, geen gissen meer. Er is weken- en maandenlang gebeden en nu heeft God door Zijn Geest gesproken. Zijn vrede is neergedaald. Het is nog niet gebeurd. Het antwoord is nog niet gegeven, maar God heeft gesproken. Er kan geen twijfel meer zijn. Hij zal het doen!

Jaren geleden zag ik in een visioen dat God grote dingen van plan was in Toronto. Ik heb er ernstig voor gebeden. En eindelijk, na lange tijd, sprak God. Kort daarna sprak Hij weer met mij door Zijn Woord. Ik wachtte op Hem, biddend en in geloof, met de zekerheid dat God dit zou laten gebeuren. Drie lange jaren gingen voorbij, jaren van grote beproeving. Zonder Zijn beloften was ik beslist te gronde gegaan, maar God sprak en ik moest alleen maar zeggen: 'O Heere, doe wat U beloofd hebt.' En eindelijk, na drie jaar, deed Hij wat Hij beloofd had.

Er wordt verteld dat er een bijzondere gebeurtenis heeft plaatsgevonden in een dorp met de naam Filey. Het was in de dagen van de vroege methodisten. Predikant na predikant werd naar het dorp gestuurd, maar zonder enig resultaat. Het was een bolwerk van satanische machten, en de ene na de andere predikant werd er verdreven. Uiteindelijk werd het dorp als een hopeloze zaak beschouwd.

Voordat definitief werd besloten al het werk in Filey te staken, verzocht John Oxtoby, de man die later als 'praying Johnny' bekend geworden is, erheen te mogen gaan. De vergadering stemde hiermee in en John vertrok. Onderweg vroeg een bekende hem waar hij naartoe ging. 'Naar Filey', was het antwoord, 'waar de Heere een herleving gaat beginnen.'

Uiteindelijk bereikte hij Filey. Vanaf een verhoging overzag hij het dorp. Overweldigende emoties grepen hem aan. Hij viel op zijn knieën neer en begon onder tranen te smeken dat de Heere zijn missie zou zegenen. Een molenaar die achter een omheining stond, was zeer verbaasd toen hij iemand zo pleitend hoorde smeken: 'U mag van mij geen dwaas maken. U mag van mij geen dwaas maken! Ik heb de mensen in Bidlington verteld dat U herleving gaat geven en U mag mij niet teleurstellen, anders zal ik mijn gezicht daar nooit meer kunnen laten zien, en wat zullen de mensen dan over bidden en geloven zeggen?'

Een aantal uren bleef hij smeken. De worsteling was lang en zwaar, maar hij wilde niet ophouden. Hij maakte zijn eigen zwakheid en onvermogen tot een pleitgrond. Uiteindelijk dreven de donkere wolken uiteen, heerlijkheid vervulde zijn ziel. Hij stond op met de uitroep: 'Het is gebeurd. Filey is ingenomen. Filey is ingenomen.'

En inderdaad was Filey ingenomen, geheel en al, zonder enige twijfel. Rechtstreeks vanaf de genadetroon ging hij de stad in, en in de straten begon hij te zingen: 'Kom naar de Heere en zoek verlossing!' Een groep ruwe vissers kwam dichterbij om te luisteren. Een bijzondere kracht vergezelde Johns toespraak. Verharde zondaren weenden, sterke mannen beefden en terwijl hij bad, vielen er meer dan een dozijn op de grond. Ze riepen om genade en ontvingen deze.

Hoe is het met ons? Weten wij hoe we een gebed van geloof moeten bidden? Hebben wij ooit in ons leven al zo gebeden? Charles Finney schrijft: 'Ik heb een man, een vader van kinderen, gekend, maar het was iemand die een verkeerde zienswijze had over het gelovig gebed. Als gevolg daarvan werden al zijn kinderen groot zonder de Heere te ontmoeten en tot bekering te komen.

Ten slotte werd zijn zoon ziek en het leek erop dat hij zou sterven. De vader bad, maar de zoon werd zieker en het leek erop dat hij stierf. De vader hield aan in het gebed. Het was werkelijk pijnlijk om zijn lijden en worsteling te zien. Hij stortte zijn ziel voor de Heere uit, het leek alsof hij geen 'nee' als antwoord wilde aanvaarden. En eindelijk kwam de verzekering; niet alleen dat zijn zoon zou genezen, maar ook dat hij behouden zou worden – en niet alleen hij, maar de hele familie.

Hij ging naar huis terug en zei tegen zijn familie: 'Hij zal niet sterven.' Iedereen was stomverbaasd. 'Ik zeg jullie, hij zal niet sterven en wat nog meer is: niet één van mijn kinderen zal sterven voordat hij of zij krachtadig tot bekering gekomen is.' Uiteindelijk zijn deze kinderen allemaal behouden.'

'Een prediker vertelde me eens hoe er als gevolg van de gebeden van een toegewijde en ijverige vrouw in zijn gemeente een herleving was begonnen. Ze trok zich het lot van verloren zondaars zo aan dat ze ernstig begon te bidden. Naarmate zij bad, groeide de onrust in haar. Uiteindelijk ging ze naar haar predikant en vroeg hem een bijeenkomst voor zoekende zielen te houden. Zij was ervan overtuigd geraakt dat zo'n bijeenkomst nodig was en dat God zou ingrijpen. De predikant vond dit echter niet

nodig en wilde in eerste instantie niet meewerken. De week erop ging ze weer naar hem toe en smeekte hem een bijeenkomst te organiseren. Hij weigerde opnieuw. De vrouw antwoordde: 'Als u geen bijeenkomst zal beleggen, zal ik sterven, want er zal zeker een herleving komen!'

De volgende zondag besloot de predikant toch een bijeenkomst te houden. Hij deelde de gemeente mee dat iedereen die over de redding van zijn ziel wilde praten op die avond welkom was. Toen hij die avond op de plek van de bijeenkomst aankwam, was hij verbaasd over het aantal mensen dat hij daar aantrof. Ze waren allen op zoek naar verlossing.' (*Charles Finney*)

'De eerste lichtstraal die in de herfst van 1825 door het donker van de nacht van de kerken in het district Oneida (VS) doorbrak, was van een vrouw met een zwakke gezondheid die, geloof ik, nog nooit eerder een echte herleving had meegemaakt. Zij had een gebedslast voor zondaars gekregen. Ze leed vanwege het land. Ze wist niet wat haar bezielde, maar ze bleef meer en meer bidden, totdat het leek alsof haar lijden haar lichaam zou verwoesten. Uiteindelijk raakte ze vol vreugde en riep ze uit: 'God is gekomen! God is gekomen! Zeker weten, het werk is begonnen en gaat het hele gebied door!' En inderdaad begon het werk. Heel haar familie werd bekeerd en het werk verspreidde zich over dat hele deel van het land.' (*Charles Finney*)

Dit is het geheim: geloof, het geloof van Hebreeën 11! Zijn gave, gebaseerd op Zijn Woord dat rechtstreeks tot het hart van Zijn dienaar komt. Een dergelijk geloof zal bergen verzetten en het onmogelijke zien gebeuren.

Dit is geen aanmatigend geloof, dat zomaar iets gelooft

zonder de bevestiging van de Heilige Geest. Dit is ook niet het geloof dat niets kost en afzwakt of verdwijnt als het antwoord niet snel komt. O nee, dit is het geloof dat in de diepten van een volhardend gebed is geboren. Dit geloof zal uitstijgen boven de stormen van teleurstellingen en schijnbare nederlagen! Het zal over de tijd triomferen en steeds helderder gaan branden, ook al gaan er jaren voorbij. Het zal volhardend wachten op het antwoord van God, die het beloofde op Zijn tijd zal geven. O, hadden we nog maar zo'n geloof in onze kerken en gemeenten!

*Het ware geloof ziet de belofte;
En kijkt naar God alleen!
Het glimlacht bij elke onmogelijkheid
En roept uit: 'Het zál geschieden!'*

*De zaak lijkt zo onmogelijk,
Maar mijn God is getrouw.
Ik zal in ongeloof niet twijfelen.
Want God zal Zijn belofte houden.'*

*O geef mij toch dit sterke geloof,
Dat niet tevergeefs pleit,
Dat vasthoudt en nooit loslaat,
En dat het antwoord altijd krijgt!*

(Oswald J. Smith)

Hoofdstuk 8

Dorst naar herleving

Toen ik in de jaren 1924, 1929 en 1936 het Russische zendingsveld bezocht, heb ik persoonlijk beleefd hoe God in Zijn vernieuwingskracht kan werken. Mensen kwamen meer dan 50 kilometer lopen om een dienst bij te wonen. Anderen kwamen meer dan 300 kilometer te paard of met een wagen om samenkomsten bij te wonen. In een bepaald gebied kwamen mensen, voordat de dag begon, bij elkaar om een eigen dienst te houden. Ze hielden vier diensten per dag!

Er werd geen geld uit gegeven voor advertenties, want het bericht ging van mond tot mond. Overal kwamen de mensen vandaan. De gebouwen zaten zo vol dat zelfs de gangen volstonden.

Ik kan met nog goed herinneren dat ik voor meer dan 3000 mensen in een lutherse kerk stond te preken. Wat luisterden ze aandachtig! De openluchtdiensten werden ook druk bezocht. Ik heb gezien dat mannen, vrouwen en kinderen drie uur lang buiten stonden in de zon, de wind of de regen om naar de woorden van God te luisteren. O, wat was daar een honger!

En de Heere werkte! Vanaf het eerste ogenblik was de Geest van herleving er. Mensen baden, zongen en getuigden terwijl de tranen hun over de wangen liepen! Ze werden tijdens het luisteren naar de boodschap in hun hart gegrepen, ze stroomden naar voren en vielen op hun knieën, terwijl ze hun zonden beleden en om genade smeekten.

Ik zal nu uit mijn dagboek citeren, dan zult u begrijpen waarvan ik spreek:

‘Het schouwspel beschrijven is bijna onmogelijk. Wat God door Zijn Geest doet, is niets minder dan een wonderwerk. Het grote auditorium was avond na avond stampvol en aan het einde van de reeks diensten zaten en stonden de mensen zelfs op het podium, op de galerij en op elke mogelijke plek. Avond aan avond kwamen er mensen tot geloof in Jezus Christus.

Maar de dienst van tien uur ’s morgens was het hoogtepunt van het feest. De eerste ochtend was het gebouw gevuld met enkele mensen op de galerij. De tweede dag waren er meer, de derde dag nog meer en toen kwam de heerlijke doorbraak. De vierde ochtend was er geen plek meer over. Zelfs de koorleden moesten hun plaats afstaan. Er werden stoelen binnengebracht en op elke mogelijke plek gezet. Nog steeds stroomden de mensen binnen, ze bleven in de gang staan. En toen daalde de heerlijkheid van God op de schare neer! Mannen en vrouwen zakten op hun knieën neer en begonnen te bidden. Zulke gebeden heb ik nooit eerder gehoord. En die tranen! Het berouw over zonden en de schuldbelijdenis! Maar ook de vreugde van verlossing! Die wonderlijke vrede! En toen de getuigenissen en de zang! Waarlijk, dit was de hemel op aarde.

Vlak voor het einde van de dienst kwam er een verzoek of ik ook nog wilde preken in de dienst om vier uur ’s middags, die extra werd gehouden. Ik stemde ermee in en die middag kwamen alle mensen weer terug. Weer was de Geest van God krachtig aanwezig. Opnieuw vloeiden er tranen. Op

vele gezichten was een onuitsprekelijke vreugde te zien. We bogen in stilte voor God neer en de Heilige Geest kwam vele harten binnen. 's Avonds om halfzeven preekte ik weer en nog eens om acht uur. Vier keer per dag dus.

Kort nadat ik mijn slaapkamer was ingegaan, werd er op de deur geklopt. Ze vroegen of ik met een paar mensen in de aangrenzende kamer een kleine samenkomst wilde houden. Ik ging en toen ik binnenkwam, vond ik een groep mensen op hun aangezichten voor God. De Heere had met ieder van hen persoonlijk gesproken. Weer baden we, ernstig, worstelend en smekend. Zonden werden beleden, mensen gaven zich volkomen over en de Heilige Geest werkte opnieuw krachtig.

Even later kwam er plotseling een groep studenten de kamer binnen. Ze knielden allemaal neer en even later werd in het Russisch, Duits en Engels gebeden tot God. Wat een tijd van loutering en reiniging! Wat hebben ze voor het aangezicht van de Heere gehuild! O, de vreugde om in zo'n atmosfeer van herleving aanwezig te zijn. Uiteindelijk ging ieder weer naar zijn eigen kamer om te bidden, ik zou niet weten tot hoe laat. Tegen twaalf uur ging ik terug naar mijn eigen kamer, met een dankbaar en vreugdevol hart. Wat was dit een gezegende dag!

De volgende morgen moesten we naar de grootste ruimte gaan, want er waren ongeveer 1200 mensen. Weer was er gebrokenheid en kwamen mensen naar voren. Looft de Heere! Toen ik vier uur 's middags weer sprak waren er 1500 mensen. Opnieuw waren er velen die hun zaak met God in orde maakten. Bij de derde dienst om zeven uur 's

avonds was de Heilige Geest tastbaar aanwezig. Er heerste onder de hoorders een heilige stilte. Tegen het einde van de dienst kwamen er vele zoekende zielen naar voren, zodat we nog lang erna met nazorg bezig waren.

Toen ik de volgende dienst hield, stonden er 1300 mensen op mij te wachten. Weer bracht ik een boodschap en nodigde de mensen uit om hun leven met God in orde te maken. Dadelijk stond er een lange rij mannen en vrouwen, die onder het belijden van hun zonden en met vreugde de Heere Jezus als hun Verlosser aannamen. Het was voor mij de vierde dienst van deze dag en ik dacht dat het de laatste zou wezen. Toen ik echter bij het zendingshuis aankwam, was er een kamer stampvol met Russen die op hun aangezicht voor God lagen. Ik bleef een poosje bij hen, maar tegen twaalf uur ging ik naar bed. Wat een dag was dit! Wat waren de diensten onvergetelijk en de bekeeringen aangrijpend! O, de vreugde die mijn ziel vervulde.' (...)

Nog nooit heb zoiets meegemaakt ik in Amerika. Ik zal de indrukken die ik tijdens deze diensten heb meegemaakt ook nooit vergeten. Wat een diepe en intense dorst naar God. Waar in Canada heeft zoiets plaatsgevonden?

Ach, mijn ziel brandt vanwege de vele mensen hier die naar verlossing en redding verlangen. Wat heeft God hen wonderlijk bezocht! Ik heb geen woorden om Hem daarvoor te loven en te danken. Mag Zijn wonderlijke Naam voor eeuwig en altijd verheerlijkt worden. Hij is nog dezelfde God. Hij is niet veranderd. De God van Wesley, Finney, Moody en Evan Roberts is nog steeds God! Hij is nog steeds de God Die herleving geeft. Zijn hand is niet

verkort om te kunnen helpen. Zijn oor is niet zwaar geworden om te horen. Hij hoort en Hij verhoort het gebed. Halleluja!

En wat mezelf betreft, ik voel me diep verootmoedigd voor God. Hij heeft mijn ziel rijkelijk gezegend. Dit heeft geleid tot een diepere zelfverloochening en een nauwere wandel met Hem. Mijn hart is keer op keer blootgelegd en letterlijk in Zijn vuur gesmolten. Vanaf nu moet God altijd de eerste voor mij wezen. Mijn eigen plannen, mijn eigen ambities, mijn eigen begeerten, alles moet voor Hem worden neergelegd! Ik weet niet wat dit voor gevolgen zal hebben, maar mijn tijden zijn in Zijn hand. Als Hij mij maar wil gebruiken, hier in Rusland, maar ook overal ter wereld. Ik wil uitroepen: 'Waar Hij mij heen leidt, daar zal ik heen-gaan.'

Ik verlang ernaar mezelf volkomen aan God prijs te geven en om elk ogenblik te leven in een 'hemelse sfeer' (Filippensen 3:20), zodat ik voortdurend gemeenschap met mijn kostbare Heere Jezus heb.'

Lieve vrienden, ik heb door heel Europa gereisd, door het Verre en het Nabije Oosten, door Canada en de Verenigde Staten. Ik heb van de Atlantische tot de Stille Oceaan gereisd en van de Golf van Mexico tot aan de Grote Meren. Ik heb grote evangelisatiediensten bijgewoond en naar de grootste evangelisten en predikers geluisterd, maar nog nooit heb ik beleefd wat ik uit mijn dagboek citeerde. Nergens heb ik gezien wat ik zag in de Russische landen.

Waarom? Wat is hiervan de reden? Heeft God Amerika verlaten? Heeft Hij Canada verworpen? Is de kans voor

Engeland voorbij? Waarom zijn er daar vandaag geen herlevingen meer?

Lezer, het antwoord is eenvoudig. Het komt omdat de voorwaarden voor herleving niet worden nagekomen! In Rusland heb ik een honger en dorst naar herleving gezien. Bij ons is er niet dat diepe en ernstige verlangen naar de werking van Gods Geest. De aardse dingen zijn voor ons te belangrijk. We hebben te veel luxe en gemakzucht, zelfs in onze diensten. We voelen niet meer het verlangen naar God. Als we werkelijk met lege handen (letterlijk en figuurlijk) komen te staan, kunnen we misschien weer de dorst naar herleving ervaren!

Mensen hier in ons land willen de diensten niet bijwonen. Het vraagt duizenden euro's aan advertenties om (evangelisatie)diensten bekend te maken. De theaters en bioscopen zitten vol, stranden en (pret)parken hebben genoeg bezoekers, feestjes en disco's worden graag bijgewoond, maar onze kerken zijn leeg!

Mensen halen het niet in hun hoofd om vijf kilometer voor een dienst te lopen, nog minder zouden ze drie uur lang buiten naar een dienst luisteren. En daaruit leid ik af dat we niet dorsten naar herleving. Als we een mooie zonnige dag hebben, maken we een uitstapje. God mag de tweede of zelfs de derde plaats innemen. De Russen hebben weinig wereldse rijkdom en daarom hebben ze een geestelijke honger en dorst naar de rijkdommen van God.

Kom, laten wij die wel naar herleving hongeren en dorsten schouder aan schouder gaan staan en elkaar bij de handen vatten. Het maakt niet uit in welk land u woont. Laten we samen op de knieën gaan en God aanroepen of Hij ons die honger en dorst wil geven. Het maakt niet uit wat hier-

voor nodig is, al zijn het orkanen, aardbevingen of andere catastrofes. Want zonder deze honger en dorst naar God breekt er nooit een ware herleving uit!

DOELSTELLINGEN VAN STICHTING HEART CRY

A. Geestelijke verdieping

B. Bewustwording van de noodzaak van opwekking

ad. A. Geestelijke verdieping

Als stichting willen wij in biddend opzien en in afhankelijkheid van de Heilige Geest ons dienstbaar inzetten in Gods wijngaard, omdat gelovigen, juist in deze tijd waarin de satan rondgaat als een briesende leeuw, gezond 'voedsel' nodig hebben. Het is ons doel om gelovigen erop te wijzen dat zonder het verstaan van het diepere leven met Christus lautheid, oppervlakkigheid, onverschilligheid en gezapigheid op de loer liggen. De vernieuwende kracht van de Heilige Geest is noodzakelijk voor een gezonde groei van het persoonlijke geestelijk leven.

ad. B Bewustwording van de noodzaak van opwekking

Vanuit onze diepe bezorgdheid over de situatie van de kerk in Nederland willen wij de noodzaak van zowel een persoonlijke als een nationale herleving onder de aandacht brengen. Opwekking is allereerst zondebesef en reformatie van lauwe christenen. Daarnaast is het de buitengewoon krachtige genadewerking van de Heilige Geest waardoor een geestelijke vernieuwing, toewijding en vervulling in het leven van gelovigen teweeggebracht wordt, zodat door hen de stroom van levend water naar de ongelovigen kan vloeien en zij uit de macht van de zonden worden verlost. Nationale herleving begint altijd persoonlijk.

Verwezenlijken van de doelstellingen

We verwezenlijken onze doelstellingen door het organiseren van conferenties, studie- en appèlavonden en Bijbelstudiedagen over opwekking, geestelijke verdieping en vernieuwing, door de uitgifte van brochures en cd's en door het organiseren van plaatselijke en landelijke bidstonden.

Voorzitter:

A. C. Baan

D. C. Kraaystraat 10

2957 AG Nieuw Lekkerland

Telefoon: 0184-422448

www.heartcry.nl

